

AUTORAI AIDAS

Iš mūsų gyvenimo.

Iš studenčių skaučių gyvenimo.

Stud. skautų draugovėje, kuri įsikūrė dar 1924 m., ilgą laiką buvo studenčių skaučių skiltis, kuri pastaraisiais metais tiek padidėjo, kad kilo gyvas reikalas steigti studenčių skaučių draugovę. Mintis, kuri jau senai pribrendo, realizavosi 1930 m. kovo m. 16 d. Gražaus entuziazmo ir tvirto pasiryžimo netrūko. Nors įstatus ir pačią dr-vę galutinai patvirtino V. D. Universiteto senatas tik š. m. rugs. m. 27 d., bet darbas be pertraukos ėjo savo vaga. Dr-vės tikslas pačioms toliau lavintis skautybėje, dar rimčiau ir arčiau tą idėją pažinti, ir padėti jaunesnioms sesutėms siekti bendro idealo.

Geresniam veikimui skautės susiskirstė į skiltis: Liepsnelių ir Šatrijos Raganos. Liepsnelės įsikūrė dar senoje draugovėje š. m. sausio m. Šatrijos Raganos skiltis dar neseniai — tik š. m. spalio m. Liepsnelių skilties tikslas: paruošti vadoves, pagrindan dedant vyresnių skaučių programą. O Šatrijos Raganos — rengtis į vadoves skautininkes. Organizuojama dar viena skiltis iš naujai įstojusių. Dr-vės valdybą sudaro sktn. D. Kesiūnaitė — pirmininkė, pskt. St. Stanikūnaitė — vice-pirmininkė, pskt. Z. Jėgaitė — išdininkė.

Valdyba kordinuoja skilčių veikimą ir kas mėnuo šaukia bendras sueigas, kuriose būna paskaita, referatas ar pašnekesys. Skaito dažniausiai pačios skautės.

St. Stanikūnaitė.

I Kauno sk. vyčių draugovė.

Š. m. XI.30 atsisveikino su dr-ve, beveik du metų jai vadovavęs, sktn. Vl. Kviklys. Iškilmingoje sueigoje, dalyvaujant Vyriausiam Skautininkui ir tunto atstovui, buvęs dr-vės vadas, pasakęs atsisveikinimo kalbą, perdavė vėliavą ir draugovę naujai išrinktam vadui pskt. Mt. Martinaičiui. Vyr. skautininkas palinkėjo vyčiams sėkmingai siekti užsibrėžtojo tikslo ir, kaip vyresniesiems, ruošti jaunesniųjų vadovavimui. Tuntininko atstovas padėkojo buv. vadui už gražų draugovės sutvarkymą. Po sueigos visi vyčiai pakviesti į radiofoną sudainavo kelias skautiškas daineles, kurios buvo perduotos per radio.

Naujas dr-vės vadas pskt. Mt. Martinaitis kartu eina ir tunto skautų vyčių skyriaus vado pareigas. Naujam vadui linkime sėkmingo darbo.

Psktn.

Alytaus tuntas

sparčiai žengia priekin. Šį pusmetį sušaukė tris tunto sueigas, per kurias linksmoji dalis, užpildyta skilčių teatru, konkursais ir kartą šokiais. Padarytas tunto žygis, kuriame dalyvavo visos skautės-ai. Tunto štabo posėdžiuose svarstoma dabartinė tunto būklė ir ateities planai.

Pastaruojų laiku p. tuntininkas pasiūlė štabui šiuos projektus: vietoje leidžiamo tunte «Džukų Skauto», išleisti per metus tris spausdintas knygeles, kuriose atsispindės Alytaus tunto gyvenimas ir kiti aktualūs klausimai. Paskiau pasiūlė sudaryti tunte savišalpos fondą. Bus sudaryta fondo valdyba iš sk. r. dr-jos nario, tunto št. nario ir vieno skauto. Lėšas sudarys sk. remti dr-jos pašalpos, tunto indėliai, pajai ir narių mokesnis.

Svarbesni tunto įvykiai — tai vakaras ir Alytaus tunto skauto teismas.

Tunto vakaras gerai pasisekė. Svečių buvo pilna gimnazijos salė. Įdomi programa visiems pakėlė nuotaiką. Programa buvo sekanti: Suvaidinta «Varpininkai» 4-rių v.

drama, «Boksininkai» komedija, mergaičių plastika. Be to, buvo loterija, bufetas (žinoma skautiškas, be papirosų) ir šokiai bei žaidimai.

Nesenai suruoštas Alytaus skauto teismas. Dabar veikia topografijos kursai. Be to, p. tuntininkas egzaminavo į patyrimo ir vadovų laipsnius.

Tunte yra 4 dr-vės, vyčių būr. ir vilk. paukšt. Dr-vės dirba energingai, ypatingai naujai atgaivintos. Po pirmo trimestro «Margio» dr-vės dr-ko pareigas l. eina p. B. Kaučys, o «Vytauto Didžiojo» dr-vės dr-ko pareigas tuntininkas p. Karolis Dineika. Tunte yra 160 skautų-čių, be vilk. paukšt.

Tunt. adj. pskt. A. Š.

Šventė Šiauliuose.

Š. m. XI. Vytauto dr. šventė savo 6 m. sukaktuves. Buvo didelės iškilmės: pamaldos, aplankymas kapų, iškilminga sueiga, vakaras su visokiais priedais ir t. t.

Šventėje dalyvavo svečių iš Kauno, Radviliškio ir k.

Telšių I Algimanto draugovė

šiemet mini 6 metų sukaktuves. Ji įsikūrė 1924.XII.1 pskt. E. Vojevodskio pastangomis. Iš karto priklausė tiesiog vyr. sk. štabui, bet 1926 m. prisijungė prie Šiaulių r. tunto, kur aktyviai dalyvauja skautiškame darbe. 1926 m. surengė 4 dienų stovyklėlę. Dr-vė, nors jauna, turi gražias tradicijas: kasmet, kitų skautų padedama, ruošia neturtingiems vaikams eglutes.

Dabar dr-vei vadovauja sklt. A. Milvidas. Dr-vės globėjas yra mok. pskt. K. Sideravičius.

A.

Tauragė. Šiemet iš atskiros Balandžių skilties susidarė draugovė, kuri pasirinko Vytauto Didžiojo vardą. Skautai skaito ir platina «Sk. A.» ir uoliai dalyvauja galvosukų sprendime ir, bendrai, seka gyvenimą.

J. Vasiliauskas.

Nauja skaučių dr-vė Panevėžy.

Vytauto dr-vės rūpesčiu įsteigta skaučių dr-vė, kuri pasirinko Živilės vardą. Dr-vės priešaky stovi smarkus premieras — J. Darulytė, su nemažiau smarkia adjutante — Kanišauskaite. Sesutės veikime žada nukonkuruoti net... vytautiečius.

Psklt. Vl. Kupris.

Giedraičiai. XI.29 įvyko I Geležinio Vilko dr-vės sueiga. Programa buvo įvairi. Kun. Bakšys paskaitė turiningą paskaitą tema: «Geležinis įstatus.» Lakštingalų skilties skautės palinksmo svečius vaidinimais, deklamacijomis ir gyvaisiais paveikslais. Paskui dar... pašokę sukutinį išsiskirtėm namo.

Veikia šios skiltys: Živilės, Lakštingalų, Liūtų ir Balandžių. Štabą sudaro p. mok. M. Šokelytė, A. Kavaliukas, K. Rakauskas, J. Strazdaitė, M. Noreikaitė, St. Pukenis ir Baliulis. Skaučių-tų yra 35.

Greit manoma pradžios mokykloje organizuoti vilkiukus ir paukštytes. Finansams pagerinti suruošime viešą vakarą.

Giedraičių skautas.

Būkim fikrais skautais-ėmis!

Kai kurie laikraščiai paskelbė, kad dabar būsianti renkama mūsų šalies grožio «karalienė». Dėl tų «rinkimų» varoma gana didelė agitacija, nes iš to, gal būt, kai kas mano turėti naudos...

Redakcija nori nors trumpai perspėti savo skaitytojus, ypač skautus-es, kad jie būtų atsargūs su tais «rinkimais». Paduodame įžymios pedagogės įsidėmėtiną nuomonę apie tą dalyką:

Kaip skautė atsako, jei ją kas klausia, kodėl ji nedalyvauja grožio konkurse.

Konkursai tegali būti tiems dalykams, kurie pareina nuo žmogaus gabumų, pastangų, darbštumo.

Grožis ne mūsų nuopelnas, o be to, tas malonus akiai dalykas, tuštybės išsiūbuotas, gali pagimdyti baisių ydų, k. a., tinginystę, darbo niekinimą, tuščios garbės troškimą. Tokie dalykai, visiems aišku, nėra padorios mergaitės puošmenos.

Moters gražumas ne rinkos prekė, katra jo turi, tegu nepamiršta saugotis lengvai prikimbančių ydų.

Mums skautėms turi ypatingai rūpėti sielos gražumas ir mokėjimas juo veikti gyvenimą.

S. Čiurlionienė.

Zarasuose smarkiai veikia Birutės ir Vytenio draugovės, o sk. vyčių Vytauto būrelis neatsilieka. Zarasai priskiriami prie organizuojamo Utenos tunto. Dedama pastangų, kad draugininkais sutiktų būti mokytojai. Jau dabar skautams veikti padeda mokytojai p. p. P. Šalys, J. Valiukonis ir K. Vitkus. Greit bus trijų metų sukaktuvių paminėjimas.

Š. m. XI. 29 suruoštas vakaras. Buvo suvaidinta 3 veiksmų komedija «Užburtas kunigaikštis». Vakaras pasisekė. Prisidėjusiam prie vakaro suruošimo mokyf. Balčiūniui dėkojame.

Vyr. skilt. J. Nėmiga.

Redakcijos atsakymai.

Henr. Ablachas. Tamstos rašinius gavome. Ką dabar, ką vėliau — sunaudosime. Bet «Didvyrių žemė», nors labai sklandžiai ir įdomiai parašyta, mus varžo ją dėti į «Sk. Aida»... Laukiame daugiau.

J. Prapiestis iš Alytaus. Teismo aprašymą dėsimė vėliau. Ačiū!

Kitų rašinius skaitome. Dėkui.

Visiems linksmų Švenčių ir laimingų Naujų Metų!...

Red.

Sekantis „S. A.“ nr. išeis 1931.I.15.

„Skautų Aido“ platinimo konkurse **albumą** laimėjo Alytaus tunto Margio dr-vė, atsiuntusi per B. Chaleckį iki lapkričio mėnesio 20 dienos — 58 „Skautų Aido“ prenumeratas.

Re laktorius sktn. **Ant. Saulaitis**. Redakcinė komisija — pasktn. **Barniškaitė**, pasktn. **Vyt. Jurgutis**, pasktn. **M. Martinaitis**, pasktn. **B. Mantvila**, vyr. skilt. **H. Rudzinskas**.

Nesunaudotų rankraščių redakcija nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.
Red. ir adm.: Kaunas, Laisvės al. 20.

SKAUTŲ LAIKRAŠTIS

ILIUSTRUOTAS SKAUTŲ LAIKRAŠTIS

10 (57) nr.

Kaunas, 1930—V. D.—m. gruodžio m. 15 d.

VIII metai

Kalėdos...

Jau 19 metų, kaip kasmet turime Kalėdų šventes. Šios šventės yra atminimas ir pagerbimas Jėzaus Kristaus gimimo. Ir visas krikščioniškasis pasaulis tose dienose gieda Jo garbei giesmes, kurių aidai kelia žmonių širdis, jas guodžia ir stiprina...

Kristus rodė žmonėms kelią, kuris juos nuvestų į laimę. Jis mokė, kaip žmonės turi gyventi ir elgtis, kad būtų laimingi, kad rastų tikrąją laimę. Jo pirmieji mokiniai domiai klausėsi Kristaus mokslo. Ir jie, kaip ir jų Mokytojas, paaukavo savo gyvenimą tai Didžiajai Išminčiai.

„Mylėsi savo artimą, kaip pats save“, — vienas tų dėsnių, kurie sudarė Kristaus mokslą. Pagal Jo mokslą artimas yra kiekvienas žmogus, net ir priešas. Štai ką Jis sako: „Mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus“. Kristus draudė pavydą, neapykantą ir kerštą. Jis mokė meilės ir aukščiausiojo tobulumo.

Kristus buvo didis Žmogus. Dar daugiau—Jis buvo Dievas! Jo žodžius surašė Jo mokiniai. Ir dabar Išganytojo mokslas eina iš kartos į kartą. Žmonių ydos ir pikta valia stojasi skersai kelio, kuriuo žmonės nori gauti Didžiojo Mokytojo išminties. Todėl gyvenime yra skirtumas tarp to, kas yra, ir tarp to, kas pagal Kristaus mokslą turėtų būti.

Už teisingus žodžius, už tas galias mintis, už savo mokslą, kurį neužilgo pasaulis priėmė, kaip pastiprinančią jėgą, išganingą dvasią, pats Kristus buvo apšmeižtas, kalintas, nuteistas ir pagaliau begėdiškai ant kryžiaus nukankintas. Savo mirtimi Žmogus Dievas kryžiaus ženklą pavertė žmonėms paguodos simboliu. O Jis pats parodė didžiausį pasiaukijimo pavyzdį.

Dar pasaulyje yra daug bloga. Žmonės neapkenčia žmonių. Riejasi brolis su savo broliu. Vaidijasi

vaikai prieš tėvus. Žemės blogybių slibinas yra beveik nuolatina tų pačių žmonių garbinamas. Kristaus mokslas daug gera atnešė žmonijai, tačiau ne visi žmonės atvirai atidarė savo širdis Jo išminčiai, ir

neišpildė Kristaus paliepimo: „Jei kas nori eiti pas-kui mane, tegul pats savęs išsižada, tegul ima savo kryžių ir teseka mane“. Bet mes esam per daug prisirišę prie žemiška, kad tvirtai vykdytumėm tą Jo įsakymą...

Žmonijos Mokytojo žodžiai prieinami ir suprantami visiems. Vaikystės amžiaus džiaugsmas gali būti kupinai pripildytas Išmintimi, ir padidintas vaikų linksmumas. Jaunystės abejojimai ir klaidos ras toje Versmėje stiprios atsparos ir ji padės sudaryti būdą ir valią gyvenimo kelionei. Subrendusio amžiuje — Jo mokslas vadovaus gyvenimo vieškeluose ir bus patikimas vairininkas kad ir didžiausiose audrose. Pažinkime Jį ir darbais, kaip kad norėjo Jis pats, sekime Juo.

Skautų organizacijos principai siekia giliausias Jo mokslo šaknis. Skautizmo kūrėjas lordas Rob. Baden-Powell'is savo įkurtam jaunuomenės auklėjimui davė tvirtus pamatus, nurodė religinio gyvenimo svarbą ir patiekė tinkamus metodus, kurie laiduotų

tokį auklėjimą, kuris būtų pagrįstas Didžiojo Mokytojo įsakymais. Abejotam atvejais pasiremame mūsų įstatų, įsakymų ir papročių mintimis, ir galėsime užsitikrinti, kad einam Betliejaus Kūdikių mokslo keliais.

Taigi skautams-ėms Kalėdos yra vienos reikšmingiausių ir didžiausių švenčių. Minėdami Kristaus gimimo šventę, prisiminkime visiems priimtina Jo pasakymą ir tuo pradėkime tolesnį gyvenimą: „Būkite tat tobuli, kaip ir jūsį dangiškasis Tėvas tobulas“ (Mt. 5,48).

Gimė Kristus..

Artinas Šv. Kalėdos — vaikučių džiaugsmo dienos! Štai Ukmergės skautų-čių suruoštas vaikučiams maskaradas. Matot „piličius“, to pasilinksminimo dalyvius.

Vaizdelis iš skaučių draugovės gyvenimo.

Jau 10 metų, kaip gyvuoja Kauno Birutės dr-vė. Nuo jos iškūrimo iki šiol per draugovės eiles perėjo apie 150 skaučių. Pastarais laikais retai kuri skautė apleidžia draugovę. Daugelis iš draugovės išėjusių, dabar jau suaugusių, mergaičių, liko draugovės ir skaučių bičiulės. Apie 20 skaučių, kad ir paliko dr-vę, skaučių eilių neapleido. Kai kurios jų perėjo į vyr. skaučių skiltis, kitos studentų skautų dr-vėn ir dar kitos aktyviai dirba kitose dr-vėse (Šančių dr-vės draugininkė, vilkiukų ir paukštyčių vadė ir kt.)

Draugovėje dabar yra 28 skautės. Skilčių — trys, po 7—9 skautes kiekvienoj: „lapių“, „varlių“ ir „gervių“. Pernai buvusiam skilčių konkurse I-mą vietą laimėjo laputės. Šiemet ir vėl yra konkursas; jo programa: mokslas, punktualumas, geras skilties darbelis, signalizavimas, dainos, vaidinimas. Draugininkė yra skautininkė V. Čečetienė; draugovės darbe jai padeda paskautininkė G. Žmuidzinaičiūtė, adjutantė, I-mo pa. laipsnio skautė E. Ševelinskaitė ir dvi vyresnės I laipsnio skautės Mironaitė ir Žukaitė. Visos skiltininkės — II laips. II laips. yra ir viena paskiltininkė. Draugovės skautės, išskyrus 4—5 visai naujas, III laipsnio. Nedavusių įžodžio yra kiek daugiau, nes, kiek nevilkinama egzaminai III-čio laipsnio, tiek nesiskubinama su įžodžiu, kad galima būtų kandidatę geriau pažinti. Daug dėmesio

kreipiama į jų mokslą ir elgesį. II-o ir I-o laipsnio egzaminai, kad ir nėra dirbtinai apsunkinami, bet verčia skautę, norinčią juos išlaikyti, kiek padirbėti, kad jaustųsi užtarnautai laipsnį gavusi.

Išskyrus naujokes, visos dr-vės skautės yra stovyklavusios, nors po kelias dienas, o dr-vės stovyklų čempionė psktn. Žmuidzinaičiūtė sugebėdavo net kuo ne visą mėnesį išstovyklauti vasarą. Dr-vės iškilų „čempionatą“ laimėjo viena jauniausių (12 metų) dr-vės skaučių E. Chščonavičiūtė, nes iš daugelio pernai buvusių iškilų vos vieną tepraleido.

Dr-vės skautės, išskyrus 2, yra mergaičių „Aušros“ gimnazijos mokinės. Priimant į draugovę kandidatę, be tėvų leidimo, pasitariama ir su klasės auklėtoja, ar ji nieko neturinti prieš kandidatės priėmimą į dr-vę. Mokosi skautės neblogai. Santykiai su mokytojais geri. Prijautimo ir, reikale, paramos visada sulaukiama.

Kiekvienoms Kalėdoms skiltys paruošia eglaites ir, suradusios neturtingą šeimą, nuveža vaikams eglaitę, su šiltais drabužiais ir kiek pinigų. Štai ir šiemet, Kalėdoms artinantis, skiltys jau rūpinasi nepraleisti taip geros progos padaryti vaikams malonumo.

I.

Mt. Ilgesys.

Pėdsakais.

I.

— Skambink, dėduli, jau pas mus pamoka pasibaigė — pirmas išbėgęs sušuko Giedrius.

— Dar ne laikas — pažiūrėjęs į linksną vaiko veidą pratarė senutis sargas. Po dešimties minučių pasipylė iš klasių būriai mokinių. Visų veiduos laiminga šypsena.

— Linksmų švenčių! Laimingų Kalėdų! Malonaus poilsio — skambėjo koridorių skardūs balsai. Apie senelį susirinko visi „lokliai“.

— Dėmesio! Prie manęs! — nuaidėjo skiltininko Algio balsas. Ratu apstojo Algį.

— Kupini džiaugsmo skirstomės atostogų. Skirstomės ilsėtis. Mes visi, išskyrus Jonuką, liekame mieste, taigi turėsime atlikti keletą malonių darbų. Kaip jau žinote, mūsų skilčiai su „Aguonų“ skilties skautėmis yra pavesta antrą Kalėdų dieną suruošti neturtingiems vaikučiams eglaitę. Rytoj 9 val. ryto visi susirinkite Vytauto aikštėje. Apsivilkite šiltai, bet nestorai. Paimkit po truputį užkandžių. Ką veiksime — pamatysite. Tau, Joneli, laimingų ir linksmų švenčių. Na, iki rytojaus...—

— Rinksimės, žiūrėsime kas ten bus.

II.

Ore žaidė baltutės sniego peteliškės. Vytauto aikštėj nuskambėjo skardi kareivių daina. Bažnyčios bakšto varpas išmušė devynias. Visi „lokliai“, pasiruošę žygiui, laukė Algio.

— Budėkit! Ir aš čia — sušuko Algis — šiandien eisime į Dembavos pušyną parnešti eglaitės ir

Kauno r. t. Birutės dr-vės vadovybė; viduryje sėdi dr-kė sktn. V. Čečetienė.

Gražūs vilkiukų ženkleliai tik po 75 ct. Parduodama „Sk. Aido“ administracijoje.

Džiaugsmo keliu.

Ateina viešnios pasiilgtos
Keliu sniegulėmis nusėtu.
Jos neša viltis ir ramybę
Ir daug džiaugsmų šventai mylėtų.

Su šypsena skaidria, malonia
Patiksim jas prie kiemo vartų.
Prašysim jų, kad mūsų kelią
Laimužės gėlėmis nubertų.

Kely netils skambučių maršai,
Lydės minias iš melsvų tolių;
Giesmėj atgims širdis jautrioji
Ir priešų tarpe rasim brolių.

Baigę maldas su tyra meile
Prieš aukurą skaisčiai liepsnotą;
Vėl eisime pamilę kelią
Vargų ir džiaugsmo išvagoją.

Mt. Ilgesys.

ta proga padarysime pėdsakų sekimą.

— O gerai... — kažkas įsima-ginęs pastebėjo.

— Uždavinys toks: Kazys ir Petras pirm mūsų išeis už miesto ir nuo tilto pradės dėti pėdsakus. Kazys laikysis dešinio Nevėžio kranto, o Petras eis tuščiu lauku. Jie dės įvairius pėdsakus ir abu paslėps po penkius laiškus. Pėdsakus baigs dėti pamiškėj ir ten paliks mano įduotus laiškus. Jie nuvyks tolyn į mišką ir ten sukūrę laužą lauks mūsų. Mes, išėję pusė valandos vėliau, ieškosime pėdsakų ir paslėptų laiškų. Kas suras daugiausia laiškų — laimės. — Petras su Kaziu šuoliais nuskubėjo prie tilto. Eidami tylėjo. Galvojo, kaip sudaryti painesnius pėdsakus. Likę, nerimavo, skaitė minutes ir galvojo apie pėdsakų gudrybes ir suktumą.

Po pusvalandžio Nevėžio pakrantėse skambėjo skardus juokas, o lauke dulkė į šalis blizgantis sniegas nuo bėgiojančių skautų.

— Jau vienas kišenių — sumurmėjo Stasys pralenkdamas Justą. Justas su nerimu pažvelgė į Stasį ir galvotrūkčiais nusirito į pakalnę.

III.

Suterškė švilpukas ir visi sušilę, atsisagstę švarkus, sugužėjo prie laužo.

— Na, pas kurį daugiau „gramatėlių“ — prašneko Algis.

— Tai jau gal pas mane — flegmatiškai atkirto Stasys ir padavė Algiui penkis laiškus.

Sveikinu brangiuosius skautus-es Sventų Kalėdų ir Naujų Metų proga ir linkiu, tęsiant energingai pradėtą skautystės darbą, patirti daug džiaugsmo ir laimės!

Pulk. sktn. Šarauškas
Vyriausias Skautininkas.

Sveikos, mielosios skautės, sulaukusios Šv. Kalėdų. Sveikos žengdamos į Naujųjų Metų angą. Linkiu Jums skaisybės sieloje, linksmumo ir meilės grynoj širdyje ir didžiausio patvarumo darbe.

Sofija Čiuclionienė
Skaučių Vadė.

— Na, tai vyras — pagyrė Stasį — surinko visus, kaip višta žirnius.

— Nuostabu, Staseli, kad tu suradai ir tą, kurį buvau lede paslėpęs — pastebėjo Kazys.

— Baltasis lokys žino ir kas lede yra.

— Dabar Kazys ir Petras nueis nukirsti eglaitės, o mes pasišildysim pamėlynavusias rankas. Eglaitę kirskite iš tankesnio miško.

— Kodėl anoje liepoje įkeltas kryžius? — paklausė Justas.

— Tai jūs apie tai nežinote?

— Ne, skiltininke, nežinome — pakartojo visi.

— Jei nežinote, tai nors trumpai jums papasakosiu. Spaudos draudimo metais ant ano kalnelio, sako, augusi didelė šakota pušis. Po jos šaknimis knygnešiai buvo pasidarę jaukią landynę. Joj slėpdavo knygas, o kartais ir patys rasdavo prieglaudą pavojui užėjus. Vieną rytmetį budri žandaro akis pastebėjo įtartina žmogų, slenkantį Nevėžio pakrante. Žandaras jį pasekė. Kada knygnešys ruošėsi lysti į požemį žandaras suriko — stok! Knygnešys pradėjo bėgti. Nuaidėjo šūvis ir po liepa pasruvęs kraujais pakrito nelaimingas karžygis. Prisiminti brangiai vietai žmonės senąją liepą papuošė Kristaus stovykla. Na, dabar žinosit, — baigė Algis.

— Žinosim... — liūdnai atsakė keli balsai. Sugrįžo Kazys ir Petras nešini gražia eglaitė. Miško gilumoj pasigirdo vaiko verksmas. Bematant, visa skiltis — grandinė nuskubėjo aido link. Atsišliejęs medžio verkė kokių 8—9 metų vaikas.

— Ko verki, vaikuti — švelniai paklausė Algis.

— Paklydau... — nedrąsiai šluosdydamas ašaras atsakė vaikelis.

— O kur tuėjai?

— Ečiau į miestą pranešti tėveliui, kad mamytė sunkiai susirgo — jau ramiau atsakė vaikelis.

— Kur tavo pirktutė?

— Tuoju už miško.

— Eime, vaikuti, prie laužo. Ten sušilsit, užkąsi.

Atsivedė vaikelį prie laužo, pasodino. Vaikutis maloniai žiūrėjo į skautus ir godžiai valgė dovanotus skanėstus.

— Kurie jūsų parvesite vaikutį namo? — paklausė Algis.

— Aš, aš... — pasigirdo balsai.

— Na, gerai, tai atliks Kazys ir Petras.

— Gerai, skiltininke, padarysime viską.

— Aš, ponai, namo neisiu, nes reikia pranešti tėveliui.

— Nesirūpink, vaikuti, mes pranešime. Pasakyk kur tavo tėtis dirba.

— Beržų gatvėj 7 Nr. Tuoju už naujos koplyčios.

— Žinosim.

— Tu, Stasy, tuoj skubėk į miestą pranešti apie įvykį vaikučio tėvui.

Stasys, bematant, pranyko tarp svyruojančių pušų.

IV.

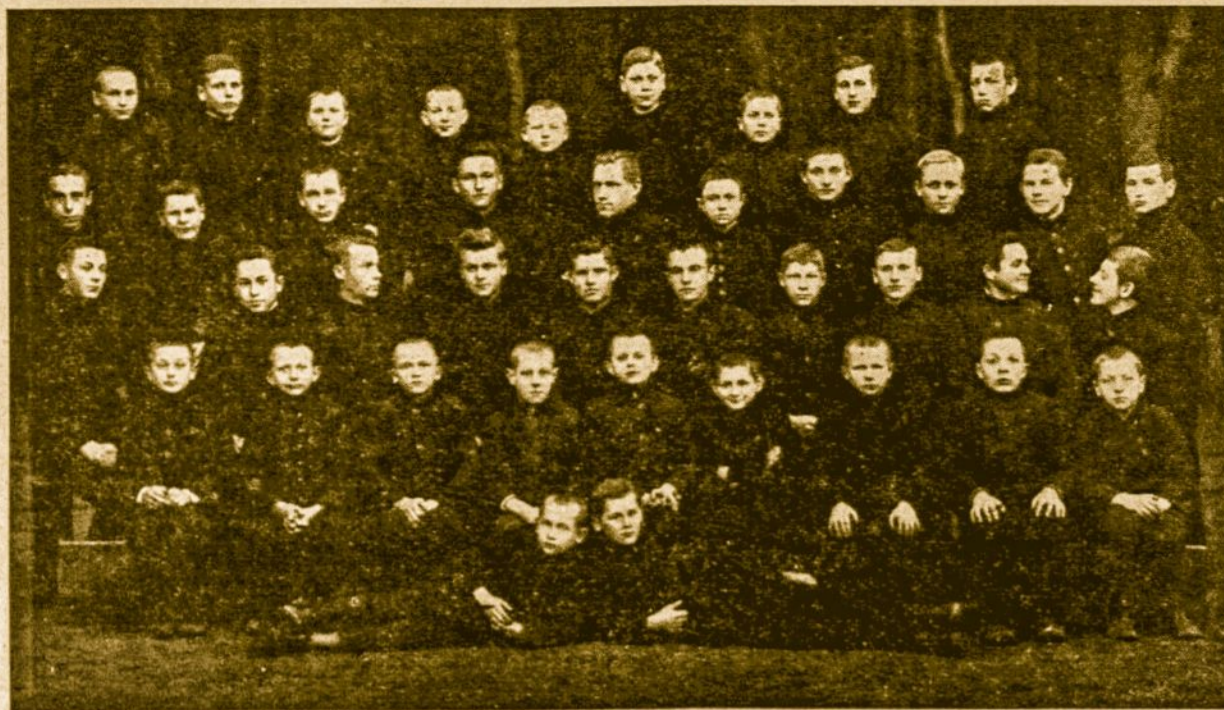
Vakare Algio kambarys buvo pilnas kruopščių darbininkų. Skautės tvarkė eglaitėi papuošalus, dėliojo dovanas, taisė senus, surinktus iš geraširdžių žmonių drabužėlius. Skautai, patenkinti savo šios dienos pramoga ir patarnavimu, maloniai kalbėjosi ir svarstė planus kitiems darbams.

Skautui

Leonavičiui Stasiui,

jo mylimam tėveliui mirus, reiškiamame gilią užuojautą

Kauno r. t. I L. K. Kęstučio Dr-vė.

Vytauto D. dr-vė Alytuje. Jubiliejiniais Vyt. D. m. parodžiusi didelio veiklumo. Kaip matot, nėra nė vieno uniformuoto skauto, bet neužilgo... visi bus skautiška uniforma apsivilkę.

— Ar greit baigsite darbą vaikučiai—paklausė įėjusi senutė Algio motina.

— Neužilgo, mamyte. Reikia, mat, šiandien viską sutvarkyti, kad nepriseitų šventėje baigti — šypsodamos atsakė „Aguonos“.

Išmušė laikrodį dvylika. Visi skautai išsiskirstė poilsio. Algis sutvarkė kambarį ir atsisėdo rašyti dienoraščio. Ilgai slankiojo Algio plunksna balto popierio puslapiuos. Pailso vargšas. Miegas užspaudė melsvas akis. Maloni sapnų karalaitė aplankė miegantį Algį. Sapnuoja. Rodos, miške kalbasi jis su vargšu paklydusiu vaiku, tuo tarpu pasigirsta klaikus šauksmas ir prie jų pribėga nusigandusi moteriškė — vaiko motina. Motina su vaiku išnyksta. Grįžta jis į namus. Jo kambarį dega šviesiausi žiburiai. Staiga į vidų įeina balta žmogysta ir įneša gražią žibančią eglaitę. Bematan, kambarys prisirenka mažų apdriskusių vaikų. Jie kažką kalba ir tiesia rankas prie eglaitės žibučių...

— Taip vėlu ir tu, vaikeli, dar nemiegi—tarė įėjusi motina. Algis pašoko, apsidairė ir vėl lyg nieko nepastebėjęs sėdo rašyti.

— Eik, vaikeli, miegoti. Ką čia taip ilgai rašai. Aš jau rartų ruošiuos eiti, o tu nebaigi savo darbų.

— Tuo baigsiu, mamyt.

Motina išėjo į bažnyčią. Algis ilgai stovėjo prie lango ir žiūrėjo į stogą sniegulėmis išmargintą. Sugaudė varpai. Jų aidą pakartojo mėlynų tolių platybės.

— Kiekvienas auštantis rytas atneša žmonėms naujų vilčių, naujo džiaugsmo, daug kančių ir aša-

— pagalvojo Algis. Priėjo prielovos pasiuntė Aukščiausiam malda ir vėl saldžiai užmigo. Šaltas rytys grojo už lango įvairias melodijas, o jos skrajojo oru, tarytum, sparnuočiai ir sekė žmonėms nebaigtas pasakas.

Nauji tuntininkai.

Rokiškio raj. t. tuntininku, vietoje išvykusio kap. Avizienio, paskirtas gimnaz. mok. Pr. Simanavičius. Naujai įsteigto Utenos raj. tunto tuntininku paskirtas mok. p. Mažeika, o n. Biržų r. t.—aps. v. p. Rozmanas.

Jūrų skautai.

Jūrų skautai yra skautijos šaka, kuri be visų bendrų skautiškųjų dalykų, turi dar vieną pabrėžtiną principą — lavintis jūrininkystėje.

Šiuo metu mūsų tėvynė savo laivyno kaip ir neturi. Tiesa Klaipėdos uoste ir jūre se švaistosi gana daug laivų po Lietuvos vėliava, betgi jie nesudaro tautiško Lietuvos laivyno — jie svetimųjų rankose ir jų turtas. Yra keleta laivų lietuvių savininkų, betgi tų laivų įgulas sudaro ne vieni lietuviai, bet įvairūs svetimtaučiai.

Be abejo ateityje Lietuva turės daug didesnę laivyną. Mūsų tautos uždavinys yra įsteigti savąjį laivyną, neleisti dalykams eiti tokia kryptim, kaip kadėjo iki šiol. Gi mūsų uždavinys yra išauklėti tobulą lietuvių jūreiviją ir jos viršininkų kadra! Tobulą jūreiviją turėsime, jei nuo pat mažens lavinsime — treniruosime jai kandidatus. Ši uždavinį įvykdyti padės skautija.

Taigi, Lietuvos jūrų skautai turi platų ir labai atsakomą užsi-
mojimą.

Mus, jūrų skautus, iškėlė į gyvenimą pats reikalas. Mes atsiradome pačiu reikalingiausiuoju momentu, todėl mus taip karštai parėmė tautiško laivyno sargyboje stovintieji Liet. Jūrininkų Sąjunga, Vandens Kelių Valdyba, Lietuvos Jachtklubas ir kt.

Ligšiolinėje darbuotėje mes pusėtinai atlikome mums skirtą uždavinį.

Vadai ir prieteliai!

Jaunuomenės auklėjimas visur yra pats svarbiausias dalykas. Svarbiausias jis ir pas mus. Šiuo taip svarbiu dalyku rūpinasi tėvai, rūpinasi ir pedagogai, ir dvasininkai, ir jaunuomenės vadai, ir karininkai ir visi kiti visuomenės darbininkai.

1931 m. sausio mėn. 3 ir 4 d. Kaune įvyks skautų organizacijos veikėjams bei vadams ir visiems kitiems žmonėms, norintiems arčiau ir tikriau pažinti skautų auklėjimo principus, kursai—s u v a ž i a v i m a s.

Aktualiausiais jaunuomenės auklėjimo klausimais bus įžymiausių prelegentų paskaitos.

Suvažiavusieji pasimatys su J. E. Lietuvos Skautų Sąjungos Šefu Respublikos Prezidentu.

Galės nueiti į teatrą. Aplankyti visas kitas Kauno įžymenybes.

Bus specialus skautų vyčių didžiosios sueigos pasirodymas ir Kauno skautų-čių vakaras—skautiškos nuotaikos susibūrimas.

Į šiuos kursus—suvažiavimą kviečiami visi (ne jaunesni kaip 18 met.) skautų vadai ir kiti suinteresuoti skautų auklėjimo darbu. Skautų prieteliams vietose specialius pakvietimus įteiks tuntininkai.

Skautų vadams bus parūpintos nemokamos nakvynės ir už pigią kainą (per dieną 1 lt. 55 cnt.) valgis. Švietimo ministerija leido mokyklų direktoriams išdavinėti moksleiviams skautams, vykstantiems į šiuos kursus, liudijimus gavimui geležinkel. papigintų bilietų. Taigi nepraleiskite progos susiburti į skautišką šeimą! Norinčiais dalyvauti šiuose kursuose registruoja vyriaus. skautų štabas ir vietose—
tuntininkai.

Vyriausias Skautų Štabas.

Dabar mes vis geriau tvarkomės, turime pavyzdinę statutą, aiškiai nustatytus laipsnius, jų programas, specialybes, tad ir darbas galės būti tobulesnis. Mes turime siekti visiško tobulumo.

Mieli jūrų skautai! Išnaudokime savo jaunas dienas su didžiausia nauda mūsų mylimajai Tėvynei, Tautai ir drauge mums patiems. Didžiausią naudą Tėvynei suteiksime, sąžiningai eidami jūrų skauto pareigas, nuosekliai mokydami visų programų, įgydami vieną po kito jūrų skautų laipsnius per trumpiausį laikotarpį, kuo daugiausiai besidarbuodami savo valtyse. Po du, po tris sueidami uoliai mokykimės, kad sueigoje liktų tik sunkesnieji dalykai. Jūrų skautų skautininkai tuo būdu nusikratys daug smulkaus darbo ir galės greičiau mus parengti į atitinkamus laipsnius, specialybes. Ypač darbuokimės namie su modeliais: dirbkime įvairiausius modelius, darykime su jais įvairiausius „jūrinius pratimus“ ir t.t. Tai yra praktiškiausio mokslo sistema: tą sistemą suteikė pasauliui tūkstančiai išradėjų, tokių kaip Niutonas, Stefensonas ir kt.

Drauge nepamirškime ir sporto reikalų. Šių dalykų turime gerai išmokti, pratimės gerai, taisyklingai, patvariai ir lengvai plaukti, šokinėti į vandenį iš aukšto (tik vadovaujant specialistams) ir t.t. Taip sutvarkykime sporto reikalus, kad nereikėtų rašyti į atskirus sporto klubus, nes tas tik bendram mūsų darbui kliudytų ir per daug laiko be naudos sugaištų.

Vyr. valt. V. Gedgaudas.

Skautų vyčių klausimu.

Faktas, kad skautų vyčių klausimas Lietuvoje nėra tvarkoje. Kas sudaro skautų vyčių medžiagą? Vyresniojo amžiaus (per 18 metų) skautai. Tačiau, ar šie skautai pas mus Lietuvoje neturi kitų uždavinių, kitų pareigų, kaip būti skautais vyčiais? Turi — būti skautų vadais. Didžiausias mūsų provincijos skautų skilčių bei draugovių, ir, apskritai, visos organizacijos, nelaimė yra vadų stoka. Nėra (kaip gaila!) vyresnių skautų, kurie vadovautų skiltims ir draugovėms ar tai dirbtų tuntų štabuose. Dėlko vyresnieji nepasilieka skautuose — kitas klausimas, kurio dabar neliečiu. Neturim (be Kauno ir gal Šiaulių ar Panevėžio) vietų, kur vyresnieji skautai neturėtų ką veikti. Neturim, išsina, medžiagos į skautus vyčius.

Jei kur provincijoje ir atsiranda medžiagos skautų vyčių būreliui įsteigti — ji yra pripuolama, labai nepastovi ir būrelį steigti yra gan rizikinga; po labai trumpo laiko jis gali susilikviduoti. O daug liūdniau yra, jeigu susilikviduoja senas organizacijos vienetas, kaip kad neįsikuria 3 nauji. Esu tos nuomonės, kad didelio atsargumo reikia visuose skautų vyčių klausimuose, ypač naujų jų vienetų steigime.

Jei skautų vyčių būrelius steigti, tai tik prie jau egzistuojančių skautų draugovių. Tokiam būreliui vadovautų, greičiausia, pats draugininkas. Į būrelį įeitų dr. vės skiltininkai ir keli vyresnieji skautai, kurie iki šiol draugovėje buvo be

pareigų. Būrelio tikslas: rimčiau nagrinėti skautystės idėją ir jos metodus ir ruošti savo narius būti skautų vadovais; tų narių, kurie yra vadais, žinias gilinti, kitiems suteikti reikalingų žinių, įkvėpti noro būti skautų vadais, paruošti juos vadų darbui. „Tarnauti“ — tai skautų vyčių tikslas. Visų pirma jie privalėtų tarnauti savo organizacijai. Geriausias gi patarnavimas mūsų sąjungai ir vyresnių skautų pareiga yra ne būti tik skautais vyčiais, bet būti aktyviais, einančiais pareigas, vadais, skiltininkais, draugininkų adjutantais, draugininkais, tuntų štabų nariais.

Neesu, saugok Dieve, skautų vyčių priešininkas, tačiau man rodos, kad nevisai dar subrendęs Lietuvoje yra jų klausimas. Daug kito darbo lauko turi vyresnio amžiaus skautai, kaip vadintis skautais vyčiais. Anglijoje skautai vyčiai pradėjo kurtis, kada vyresnio amžiaus skautai „neturėjo ką veikti“; pas mus gi jie turi ką veikti, net daug daugiau yra darbo (vadovų vietų) vyresniems skautams, kaip kad jų turim.

Būtų gerai, kad ruošiamoje per Kalėdas skautų vyčių sueigoje būtų išnagrinėti tie keliai, kuriais einant būtų galima iš skautų vyčių susilaukti kuo daugiausia aktingų skautų vadų.

Swallow.

Mes savo gyvenimą stovykloje pajvairinam teatru... ir tampam artistais!

RAŠO
Robertas

Baden-
Powell'is

Religija.*

Yra daug žmonių, kurie visai neturi religijos, kurie netiki Dievą: jie vadinami ateistais.

Bet norint tikrai turėti savo gyvenimo laimės ir džiaugsmo, reikia ne tik saugotis įklimpti ateizman, bet ir turėti savo gyvenimo pagrindą — religiją.

Religija trumpai suglaudus yra —
pirma: pažinti Dievą;
antra: stengtis, Dievo leista, savo gyvenimą praleisti kuo naudingiausiai ir daryti tai, ko Dievas iš mūsų laukia. Tai, daugiausia, reiškia — būti naudingu savo artimui.

Religija reikia rūpintis ne vien šventadieniais, bet ją įgyvendinti reikia kiekvieną valandėlę savo kasdieniniame gyvenime.

Ateizmui išvengti ir religijai įgyvendinti turiu porą patarimų.

Vienas — skaityk tą stebuklingąjį Šventąjį Raštą, kuriame, kaip Apreiškimo priede, rasi nuostabiai įdomių dalykų istorijos, poezijos, ne vien moralės atžvilgiu.

Antras — skaityk tą nuostabiai seną knygą: tai Dievo sutvertą Gamtą. Pamatyk ir kiek įstengdamas pažink kiek grožio ir stebuklų duota žmogui džiaugtis.

O tada apmąstyk, kuriuo būdu geriausia galėtum tarnauti Dievui, iki naudojies jo leistuojų gyvenimu.

Tai, ką aš čia rašau, skiriu tiems, kurie neturi savo religijos arba yra pavojuje pakliūti į ateizmo nelaimę.

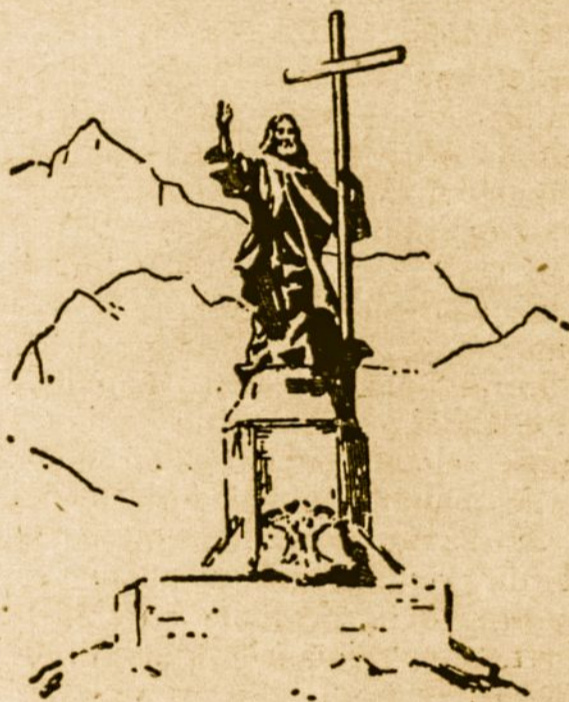
Ateistai sako, kad jie nusistatę prieš krikščionybę ir kitas religijas dėl to, kad visa tai esą vieni prietarai, o ne gyvenimo pagrindas. Jie tvirtina, kad iš knygų išmoktoji religija, žmonių surašytoji, negalinti būti tikra. Bet, atrodo, jie nemato, kad greta spaudintų knygų ir atskirai nuo Apreiškimo, Dievas mums davė dar kai kuo vadovautis, tai skaityti Gamtos Knygą. O apie tą knygą ateistai negali pasakyti, kad joje kas būtų netikra — faktai prieš juos kalbėtų.

Šekspyras kalba apie „akmenis ir augalus, kur kalba, čiurlenančius upelius, kur pasakoja ir Dievą visame kame“. Bacon'as yra para-

šęs, kad „pažinti Gamtos Knygą tai rasti tikrą kelią į Apreiškimo pažinimą“.

Ir Korane parašyta — „ar nematai, kad viskas dangaus skliautuose ir ant žemės tarnauja Dievui; saulė, mėnuo, žvaigždės, ir augalai, ir gyvuliai, ir daugelis žmonių?“

Tikiuosi nebūsiąs blogai supras-tas — nesiūlau gamtos pažinimo kaip garbinimo formos, arba vie-

Kristaus stovyta Andų kalnuose.
Piešė R. Baden-Powell'is.

toj religijos. Manau tik, kad gamtos supratimas galėtų būti, tam tikrais atsitikimais, kelias į religiją.

Tas kelias yra tokis, į kurį galima nusikreipti kada jau kiti būdai nieko nepadėjo, ypačiai tiems, kurie yra palinkę būti ateistais, arba neturi jokių ypatingų religinių idealų, arba kurie yra jų turėję ir netekę. Tat gali jiems padėti sugrįžti į savo bažnyčią naujuoju taku.

David Greison yra parašęs tai, ką, mano manymu, yra pergyvenę daugelis šių dienų žmonių:

„Buvau botanikas ištisus penkiasdešimt ketverius metus. Būdamas dar vaikas, tvirtai tikėjau Dievą. Meldžiausi jam įsivaizduodamas jį kaip asmenį. Suaugęs, padariau išvadą, kad Dievo visai nėra — aš Jį išbraukiau iš visatos. Tikėjau tik tai, ką galėjau matyti, girdėti arba justti.

„Kalbėjau tik apie gamtą ir realybę

„O dabar man rodosi, kad viskas yra Dievas.“

Vienas Andų kalnuose.

Vieną rytą prieš auštant išėjau į Andus. Pietų Amerikoje, norėdamas pasiekti vieną viršūnę. Oras buvo vėsus ir naktis dar tamsi. Galima buvo įžiūrėti aukštai dangaus skliautuose kalnų viršūnes, bet buvo dar tiek tamsu, kad sunku buvo įspėti jų aukštį bei toli. Pradėjo jau švitėti, kai aš užsiropojau į pirmas aukštumas, ir tuomet galėjau jau aiškiai atskirti uolas ir viršūnes. Tokiam šalty, visuotinoj ramybėj, brėkstančioj šviesoje, jaučiausi prislėgtas, ir tyla man pasirodė rūsti. Joks upelis nečiurkšlėjo: joks paukštėlis nečiulbėjo, net joks vėjelis nedvelkė. Tik tyla, jokio balselio. Bet tai nebuvo paprasta nakties tyla: rodėsi, kad kalnai ir slėniai laukia dienos pasirodant nukreipę į ją visą savo atydą. Jaučiausi nusidedęs. Išdrįsdamas trukdyti visuotiną susikaupimą savo žingsniavimu per riedančius akmenis.

Šalia viena kalno viršūnė buvo plika. Truputį aukščiau prieš mano akis matėsi vaizdas kalnų, kurie atrodė arti, bet tarytum juo labiau jie nutoldavo juo arčiau aš į juos artindavausi. Atsigrįždamas atgal mačiau, rodos, čia pat po mano kojų vis tą patį vaizdą. Vienas rašytojas lipantį į kalnus žmogų palygino su kirmėlaite, lipančia dirbtuvės dūmtraukio viduj. Tai buvo visai panašu su manim.

Staiga viršum staigių skardžių, tarp kurių buvau atsidūręs, iškilo dar aukštesnių viršūnių galvos, ir vėl kalnai ir vėl viršūnės. Viršūnės labiau nušvitusios ir stačios kaip milžinai, bet visos rūščios, išdidžios, iš aukšto žiūrėjo į mane per savo mažesniųjų kaimynų pečius. Tarp tos uolų ir bedugnių galybės aš vienas tejudėjau. Jaučiausi toks menkas ir vargšas toj didingoj karalystėj!

Kiaurynės ir įvairios uolos primindavo tūkstančių tūkstančius metų, kurių jos buvo liudininkai nuo to, kai susidarė žemės planeta. Tarp jų aš buvau tik laikinas ir silpnas padaras, tartum koks vabaliukas.

Aš vis lipau. Sunku buvo kvėpuoti, ir vis labiau jutau savo vienviatę ir menkumą. Įtempta tyla tarp

* Paimta iš Prancūzų katalikų skautų leidinio „La route du succès“.

APIE GRAŽŲ LINKSMUMĄ.

Linksmumas tai vienas iš labiausiai mūsų branginamų dalykų, bet ne kiekvienas išdykavimas, siautimas, rėkavimas yra tikro linksmumo padarinys. Tas linksmumas, kurį mes taip branginame, kyla iš grynios sąžinės, artimo meilės ir noro visur saulėto džiaugsmo skleisti.

Gryna sąžinė! — Kaip lengva giedru veidu žvelgti aplinkui.

Širdis kupina artimo meilės — draugauji be pavydo, be įtarimų, žodžiai meilūs, judėjimai švelnūs, taip nusiteikęs, kad ir kaip siaustum, nieko neužgausi, neižeisi, nes mylėdamas savo draugus troškite troškėti visiems džiaugsmo teikti.

Todėl tikro linksmumo nepadarysi dirbtinai, jis neužsideda moji kaukė — jo šaknis gilumoje grynios širdies glūdi, jo diegas meilės nuotaikoj tedygsta.

Pastebėkit tik, kaip jums linkma, kai paprastą niekieno nematomą ir negiriamą gerą darbą padarot — ir padarykit išvadas, kaip reikia tikrą linksmumą ugdyti, auklėti.

Sofija Čiurlionienė.

Mūsų tėvų išmintis.

Nesijuok, kai kitas krinta, pasijuok, kai pats sugriūsi — tai būsi vyras.
Kvaili juokai prie barnio veda.
Kvailas juokas sveikaton neina.
Nesijuok iš seno, — jo amžiaus gali nesulaukti.

šitų milžiniškų kalnų — pasaulio dangčių — buvo tragiška.

Tik štai pro šių didingų stogų viršūnes pamačiau begalinio dydžio viršūnę, visą nuklotą amžinu sniegu. Viršūnės bruožai ryškiai matėsi dangaus skliautuose. Ir štai dar viena, ir dar viena. Iš visų pusių tie milžinai lyg išdygdavo. Atrodė, kad didžiausieji milžinai, kurių dar žmogaus koja nebuvo lietus, pakilo rūstūs, šalti, negailestingi ir į mane sužiuro. Gąsdinančios aukštybės, grasinanti tyla, vienatvė, begalinė didybė, visa tai mane slėgte slėgė. Užeidavo man noras surikti iš viso vieko, kad tik nebūčiau užkerėtas. Tuo tarpu žmogaus balsas, kad ir stiprus, kalnuose būtų buvęs panašus į čirškimą to mažo žiogelio, kurį kartą esu girdėjęs Romoj, vaikštinėdamas po didingus Kolizėjaus griuvėsius.

Bandžiau užsimerkti. Staiga keista šviesa apėmė visą aplinkumą vir-

šųj manęs. Aš atsigrįžau ir pažiūrėjau į viršų: tai, ką aš pamačiau, man atėmė žadą. Viena iš visos eilės didžiųjų viršūnių, kurią tik neseniai mačiau miglotą pilksvo atspalvio, dabar visa atrodė ugnimi žėrinti. Jos pati viršūnė buvo skaisčiai gelsvai raudona, o žemesnė dalis — fioletinė ir žydra ar žalsva. Tarp visos aibės granito tos viršūnės bruožai ant tamsesnio dangaus fono matėsi stebėtinai ryškiai.

Man besidairant aplinkui, viršūnės viena po kitos nušvisdavo ta pačia šviesa — aušros spalvomis.

Tai jau buvo per daug: silpnam žmogaus protui buvo vargu suvokti tiek grožio. Tariausi esąs plėšikas, įsiveržęs į uždraustą šventą vietą. Man atrodė, kad tai buvo neįmanoma ir nuodėminga stebėti gamtą iš pasalų. Tame dieviškame vaizde nieko nebuvo, kas galėtų priminti apie žmones, kuriuos buvau palikęs ten žemai, rūkuose.

Ėjau toliau svyruodamas, kupinas religinės baimės, beveik išgąščio perimtas. Ir štai, kada mano dvasia karštai troško vėl rasti kokį ryšį su žmonių pasauliu, pamačiau ant sekamos kalvos viršūnės išganytojaus Kristaus stovylą. Ne tą, kaip paprastai, skausmingą Nukryžiuotąjį, bent Dievą didįjį, gerą, apvilktą gražiai išsidraikiusiais rūbais, svetingai ištiesusį savo rankas.

Graži stovyla, iš tikrųjų, gražiai pastatyta. Tas Kristaus paminklas Anduose buvo pastatytas ant Argentinijos ir Čili valstybių sienos, kaipo didis, amžinas tarp tų dviejų valstybių taikos simbolis. Bet menininkai ir tie, kurie parinko tam pastatui vietą, pasielgė geriau, negu buvo manęs. „Jie pastatė akmeninį

Beangiai idėjos draugei

Olgai Kaušinytei,

liudinčiai dėl jos motutės meilės, veikiame šiedingą užuojautą

Utenos valdž. gimnazijos
Mildos d-vės skautės.

Kristų šitoj ypatingoj vietoj, kaipo šventą ryšį, kuris jungia žmogų su Dievu, kurį prieš porą tūkstančių metų Kristus paliko pasauliui.

Neseniai esu skaitęs štai ką.

„Reikia stebėtis, kad devyni iš dešimties žmonių, kurie gyvena daugiau negu 1400 pėdų aukštumoj, yra Budos tikėjimo. Štai kur nuveda kalnų dvasia.

Nakties tylumoje kalba kalnų balsas. Įsigilinama į begalybę, kuri supa iš visur. Kaip žaltys, žmogus išsiskuta iš nuolatinių vargų, rūpesčių. Protas plinta, ir vis didesni ir didesni horizontai jam atsiveria. Tvankiuose miestuose, kur žmonių minių minios stumdosi, reikia turėti kuo atsiremti. Kiekvienas yra reikalingas asmens — vadovo, kuris savo geroj ir tvarkingoj rankoj laikytų žibintuvą. Norisi pastiprinamo balso iš dangaus gelmių. Čia, kalnuose, to nebeieškoma: tai yra pažįstama. Asmuo išnyksta, paskęsta gamtoj, kurią valdo paslaptingi tikslai, su kuriais visi mes esame iš tolo surišti. Kiekvienas gali eiti savais keliais; o, iš tikrųjų, visvien sueinama į vieną kartu su grūdais, augalais ir apskritais akmenukais, ir niekas nėra iš to išskiriamas!

Robert Baden-Powell

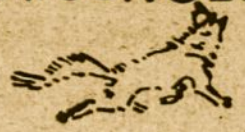

Š. m. įvykusioj II vadovių stovykloj, Karmėlavos miške, dalyvavo 35 skautės iš įvairių Lietuvos vietų. Stovyklavo ir viena sesutė iš Latvijos — Liepojaus skaučių draugininkė. Stovyklautojas aplankė p. S. Čiurlionienė.

Du maži laukinukai

E. THOMPSON SETON

Kitą dieną po krūmais netoli nuo savo trobelės Yanas rado mažą negyvą vanagiuką. Jis pagrobė jį kaip stebuklingą laimikį, praleido valandą, žiūrindamas jo nagus, snapą, sparnus, kiekvieną plunksnelę; paskui ėmė jį piešti. Piešinys išėjo labai blogas, nors jis ir kelias dienas išdirbo ir paukštis visai prašvinko. Bet kiekviena plunksna ir kiekviena dėmė buvo ištikimai nukopijuota ir popieriuje pažymėta. Vienas iš jo draugų pasakė, kad tai vištvanagis. Tas vardas įsmigo Yanui į atmintį. Nuo to laiko vištvanagis su visomis savo žymėmis buvo pažįstamas jam. Net vėliau, kada jis sužinojo, kad tai buvo visai kas kita, jam visados greičiau į lūpas kildavo vardas „vištvanagis“.

Bet netrukus po to Yanas susitiko su kitu, skirtingu vanagu. Šis buvo gyvas ir skridinėjo tarp medžio šakų ties jo galva. Jis buvo labai mažas — mažiau kaip viena pėda ilgio. Jo snapas buvo labai trumpas, o kojos, sparnai ir uodega ilgi; ant uodegos buvo platus, juodas skersinis dryžas. Paukštis, skridinėdamas ir supdamasis ant šakų, pompavo uodega.

Tai jam parodė, kad tai vanagas. Jo spalvos buvo tokios pačios, kaip žvirblinio vanago patino, nes čia jam padėjo jo knyga apie paukščius su savo nevykusia Wilsono to paukščio piešinio parodija. Dar du kitus paukščius jis pamatė iš arti ir nupiešė dalinai iš atminties. Iš kalendoriaus jis sužinojo jų vardus ir niekad jų neužmiršo. Dėl savo pašymo jis iš pradžių turėjo abejojimų — jam rodė, kad tai neindėniška, bet paskui jis prisiminė, kad indėnai piešdavo paveikslus ant savo skydų ir palapinių. Tai ištikrųjų buvo geriausias būdas patikimiems stebėjimams daryti.

Maždaug šiuo laiku miestelio knyginkas išstatė naujų knygų savo lange. Viena buvo stebuklingas veikalas apie „Nuodinguosius Augalus“. Yanas be galo troško ją pamatyti. Kurį laiką ji buvo išstatyta lange. Du iš didžiųjų paveikslų buvo matyti iš gatvės. Yanas žiūrėjo į juos, kada tik atitrukdavo. Už savaitės knygos buvo išimtos iš lango; bet paveikslų ir po jais parašytų vardų Yanas niekad neužmiršo. Jei jis būtų pradrįšęs ir būtų paprašęs leidimo pasižiūrėti knygą, jis būtų suėmęs didesniąją jos dalį į savo atmintį per vieną valandą.

IX.

Pėdsakai.

Šlapiame smėlyje prie pat upelio Yanas vieną dieną rado keistų žen-

klų — regimai pėdsakų. Juos jis atsidėjęs apžiūrėjo, paskui nupiešė tokio pat dydžio, kaip buvo. Jis nutarė, kad tai rakūno pėdsakai, nes jo slėniui niekas nebuvo per daug geras, arba laukinis, arba retas. Kaip tik galėjo, Yanas pėdsakus parodė žyginų arklių laikytojui, kurio šuo, pasak žmonių, kitą kartą užmušė rakūną, ir todėl tas žmogus turėjo būti to dalyko autoritetas.

— Ar tai rakūno pėdsakas? — paklausė Yanas.

— Iš kur aš galiu žinoti? — šurkščiai atvertė žyginų arklių laikytojas. Bet nepažįstamas žmogus, kuris stovėjo netoliese, — smalsus žmogelis palaikiais rūbais ir nauju cilindriu, nusmuktą ant pakaušio, — tarė: „Parodyk man“. Yanas parodė.

— Ar jie nupiešti tokio pat dydžio, kaip buvo?

— Taip, ponuli.

— Taip, tai rakūno pėdsakai. Apžiūrėk visus didelius medžius, kur užtikai pėdsakus; kada užėisi medį su duoba, pažiūrėk į žievę ir rasi rakūno plaukų. Tada žinosi, kad užėjai rakūninį medį.

Yanas pasinaudojo pirma proga. Paieškojęs, jis surado didelį medį su keliais pilkais plaukais, užsikabinusiais į žievę. Juos jis parsinešė namo, tikrai nežinodamas, kieno jie yra. Jis ieškojo nepažįstamojo, bet tas buvo dingęs, ir niekas nepažino jo.

Kaip sužinoti, kieno tie plaukai, buvo didelis klausimas; čia jis prisiminė draugą, kuris turėjo rakūninę gūnią. Keli gūnios plaukai buvo palyginti su plaukais, rastais ant medžio, ir neliko abejojimo, kad i tą medį buvo kopęs rakūnas. Šitokiu būdu Yanas suprato, kad kiekvieno žvėries plaukai, taip pat pėdsakai, yra skirtingi.

Jis taip pat pamatė, kaip išmintinga piešti viską, ką nori stebėti ar išaiškinti. Tai buvo atsitikimas ar instinktas iš jo pusės, bet jis buvo užtikęs sveiką dėsni; nėra geresnio dalyko už piešinį tikslioms žinioms apie formą rinkti ir perduoti — niekas geriau neugdė pastabumo.

Vieną dieną Yanas pastebėjo paprastą augalą, panašų į skėtį. Jis išrovė jį su šaknimis ir rado apatiniame jo gale cibulę. Jis paragavo ją. Skonis buvo kaip agurko. Yanas pasižiūrėjo į botanikos vadovėlį ir surado augalo vardą — jis vadinos „indėnų agurku“. Aprašymas, rodė, atitiko, kiek Yanas galėjo suprasti, nors, kaip ir visi aprašymai, be pie-

... rusenancioje ugnyje lauke buvo Yano lanko ir strėlių likučiai...

šinių, jis buvo toli gražu nepatenkinamas.

Kitą kartą Yanas pakramtė nepažįstamo augalo lapų, nes buvo girdėjęs, kad šitokiu būdu indėnai visų pirma išmėgindavo naujus augalus. Netrukus jis pajuto baisiausias sopolius viduriuose. Jis nusiskubino namo, skausmu nesitverdamas. Yano motina davė jam garstyčių ir vandens, kol jis ėmė vėmti, paskui jam apskaldė antausius. Beskaldant, atėjo tėvas, kuris sugabiai papildė bausmę. Paskui Yanui buvo kuo griežčiausiai įsakyta nesivalkioti į mišką. Bet jis nepaklausė. Pasidarė tik atsargesnis ir džiaugęs savo trobele nuodėmės padidintu džiaugsmu.

(Čia du skyriai praleidžiami dėl jau minėto terminologijos stokos. Praleistuose skyriuose autorius papasakoja, kaip pas Yano tėvelius stoji tarnauti nauja tarnaitė, kurios motina buvusi «gydytoja» — «ragana» ir kuri jam daug žinių suteikusi apie įvairius Amerikos augalus).

XII.

Krizė.

Mokykloje Yanas buvo pavyzdingas mokinys. Jam buvo galima prikišti viena — kad kartais jam užeidavo kažkokie keisti nepagarbos priepuoliai mokytojams. Vieną dieną jis save palinkmino, pripiešdamas pilną rašomąją lentą juokingomis karikatūromis mokyklos vedėjo, kurio mėgiamiausias mokinys jis neabejotinai buvo. Karikatūros buvo gana sąmojingos ir todėl juo skaudesnės. Mokyklos vedėjas ėmė labai painingų žygių susekti, kas jas nupiešė. Jis išaukė visą mokyklą ir pradėjo kamantinėti vieną vargšėlį negabų mokinuką, manydamas, kad jis yra kaltininkas. Vaikas gynė, bet gynė sumišęs, lyg būdamas kaltas. Vedėjas įsitikino jo kalte ir jau siekė diržo ir sulig tuo pasmerktasis pakėlė didžiausią riksmą. Tada, visų susirinkusiųjų nustebimui, prabilo

Yanas ir nekantriai, lyg jam tai visa būtų labai įkyrėję, tarė:

— Ak, duok tamsta jam ramybę.

Aš nupiešiau piešinius.

Yano pasisakymo ir laikymosi būdas, taip pat visos aplinkybės buvo tokie, kad visi prapliupo juoktis. Mokyklos vedėjas baisiai įtūžo. Jis užsimiršo, kas esąs ir stvėrė Yaną už apykaklės. Yanas buvo laikomas nedrašiu vaiku; jo veidas buvo pabalęs; lūpos sukąstos. Mokyklos vedėjas pylė jam su diržu, kol mokiniai ėmė šaukti „Gėda“, bet Yanas nė balso neišdavė.

Tą vakarą, jam rengiantis gulti, jo brolis Radas pamatė tuos ilgus juodus dryžus nuo galvos iki kojų. Prireikė juos išaiškinti. Yanas nemokėjo meluoti, ir jo tėvai sužinojo apie jo nedorumą. Jam buvo užkrauta naujų ir atšiaurių

bausmių. Kitą dieną buvo šeštadienis. Yanas pripiovė savo dvigubą, arba šeštadieninį, malkų piovimą ir, visas sumuštas ir skaudamas, nutraukė į vienintelę laimingą vietą, kurią pažino. Artindamasis prie jos, jis kiek palinksmėjo, jau galvojo, kaip savo namelyje pasistatys židinį ir kamina. Ėjo jis slaptuoju

... Yanas įsitikino, kad jis seka didelį lūšį...

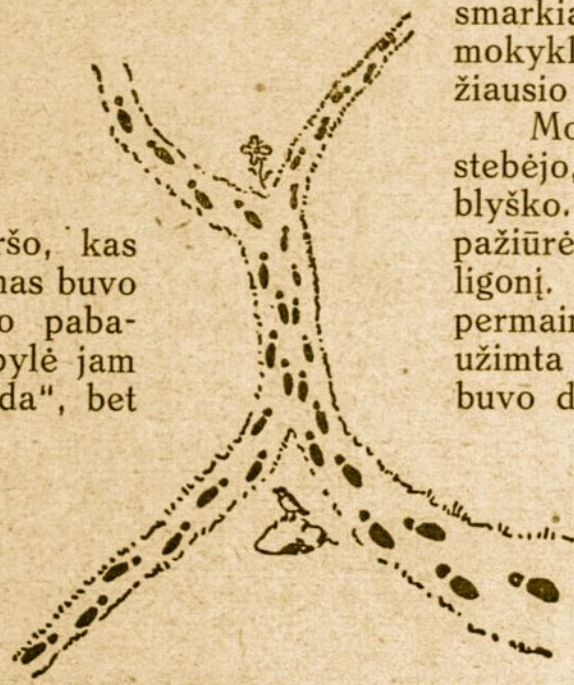
taku, kurį buvo pasidaręs savo paslapčiai padidinti. Yanas perėjo per aikštelę, buvo beveik prie pat trobelės, kai staiga išgirdo balsus — garsius, šiurkščius balsus — sklindant iš jo trobelės. Jis prisėlino visai arti. Trobelės durys buvo atdaros. Jo brangiojoje trobelėje buvo trys valkatos — lošė kortomis ir gėrė iš butelio. Ant grindų šalia jų buvo išdraskyti jo antkakliai. Rusenacioje ugnyje lauke buvo jo lanko ir strėlių likučiai.

Vargšas Yanas! Jo pasiryžimas būti kaip indėnas, ir kankinamas, buvo padėjęs jam išsilaukyti, kada jį taip skaudžiai mušė mokytojas, ir iškentėti namie pridėtas bausmes, bet čia jam buvo per daug. Jis pabėgo į nuošalią ir tylią vietą, ten puolė ant žemės ir ėmė verkti iš gailėsio ir pykčio — valkatas jis būtų užmušęs, jei būtų įmanęs kaip. Po valandos ar dviejų jis sugrįžo ir pamatė valkatas baigiant lošti ir gerti; paskui jie priteršė trobelę ir paliko ją griuvėsiuose.

Šviesiausias daiktas jo gyvenime buvo prapuolęs — jis buvo kaip karalius, kuriam vainiką atėmė, kurį nuo sosto nuvertė. Dabar jausdamas kiekvieną dryžą nuo mušimo ant nugaros ir kojų, jis liūdnai parkiūtino namo.

Tai buvo vėlai vasaroje. Greitai atėjo ruduo su trumpesnėmis dienomis ir žvarbiais vėjais. Yanas nebūtų turėjęs progos apsilankyti savo klonelyje, jei ir būtų labai norėjęs. Jis labiau atsidėjo mokslui; dabar vienintelis jo malonumas buvo knygos. Jis dar smarkiau ėmė dirbti, pelnydamas garbės mokykloje, bet nesusilaukdamas nė mažiausio susidomėjimo namie.

Mokytojai ir kai kurie mokiniai pastebėjo, kad Yanas labai suliesėjo ir išblyško. Niekad nebuvo ypatingai stiprus pažiūrėti, dabar jis buvo visai panašus į ligonį. Bet namie niekas neišidėmėjo tos permainos. Jo motinos galva buvo visa užimta jo prašmatniu jaunesniu broliu. Jau buvo dveji metai, kaip ji buvo kalbėjusi su Yanu ramiu balsu. Jo širdyje būdavo alkaną vietą kiekvieną rytmetį, kai jis išeidavo nepastebėtas ir pamatydavo savo palykusį brolių bučiuojamą ir myluojamą. Mokykloje Yanas pasikeisdavo vietomis su broliu

Jis buvo vedėjo mylimiausias mokinys. Jis daugiau pašiepiamų piešinių nebuvo nupiešęs, ir vedėjas tarė, kad nuo to jis atpratino išblyškusi pirmąjį mokinį duotąja pyla.

Yanas dar labiau suliesėjo ir dar labiau meilės išalko, kol apie Kalėdas visiškai sunyko.

— Jį baigia tojas. — Jis ne ar porą išgyventi.
— Jis turi dama, jo motina, graužimą. — Jis turi gyventi — ak, Dieve! turi gyventi.

veikti džiova, — tarė gydygalės daugiau kaip mėnesį gyventi, — sušuko, kukčio-pagaliau pajutusi sąžinės graužimą. — Jis turi gyventi — ak, Dieve! turi gyventi.

Visa, ką staiga pažadinta motinos meilė galėjo padaryti, buvo padaryta. Prityręs gydytojas gydė jį, kaip įmandydamas, bet jį išgelbėjo motina. Ji budėjo ties juo dieną ir naktį; ji stengėsi patenkinti kiekvieną jo mažiausią norą ir iš kailio nėrė, kad tik jam būtų patogų, gera. Ji meldėsi prie jo lovos ir dažnai prašė, kad Dievas jai dovanotų jos ilgą vaiko apleidimą. Tai buvo Yano pirmas motinos meilės patyrimas. Kodėl ji buvo taip ilgai jį niekusi, nežinia. Bet dabar ji pamatė jo didelius gabumus, jo pastovų, rimtą gyvenimą, jau tada turintį aiškų tikslą.

XIII.

Lūšys.

Žiemai baigiantis, sugrįžo Yano jėgos. Dabar jis buvo jau užtektinai protingas pasinaudoti savo pasikeitusia padėtimi knygoms išgauti. Viešojo knygyno vedėjas, gilios kultūros žmogus, kuris pats buvo išsikovojęs sau gyvenime vietą, juo susidomėjo ir padėjo jam prieiti prie daugelio veikalų, kurių jis šiaip nebūtų pažinęs.

Wilsono „Ornitologija“ ir Schoolcrafto „Indėnai“ buvo jų svarbiausieji. „Ir jie buvo kaip tviskančios upės saulės išdžiovintoje dykumoje.“

Kovo mėnesyje Yanas greitai ėmė taisyti. Jau jis galėjo eiti toli pasivaikščioti. Vieną gražią šviesią dieną jis pasiėmė savo brolio šunį ir leidos per sniegą. Jis nutraukė į kalną. Oras buvo giedras ir gaivus. Yanas žengė su netikėtu smarkumu ir jėga, leidos į tolimąjį Yano klonį, nors iš pradžių ir visai neketino ten eiti. Bet masinamas jo senojo žavesio, jis traukė toliau. Slaptasis takas dabar nebeatrodė toks slaptas, kada lapai buvo nukritę. Bet klonis pasirodė brangiai pažįstamas, jam pasiekus jo platesnįjį tarpą.

Ten Yanui į akį krito didelis, ypatingas pėdsakas, visiškai šviežias sniege. Jis buvo penkių colių pločio ir buvo užtektinai didelis, kad galėtų būti ir lokio, tik nebuvo jokių nagų žymių. Be to, žingsniai buvo trumpi ir pėdsakai nebuvo tokie gilūs, kaip kad turėtų būti, jei juos būtų padaręs toks didelis žvėris, kaip lokys.

Kadangi vienas kiekvieno pėdsako galas rodė pirštų žymes, Yanas galėjo nustatyti, į kurią pusę žvėris nutraukė, ir nusekė paskui. Šuo neramiai apuostė pėdsakus ir nė mažiausio noro neparodė eiti į priekį. Yanas nuplūkė pro savo trobelės griuvėsius, kurie dabar gailiai akivaizdoje stirksojo, lapams nukritus, ir jam širdį suskaudo juos pamačius. Pėd-

sakai vedė aukštyr slėniu ir rąstu, lyg lieptu, perėjo per upelį. Yanas įsitikino, kad seka didelį lūšį. Nors jo šuo Gripas ir mokėjo puikiai loti, tačiau buvo žinomas kaip didelis bailys. Jis dabar slinko paskui vaiką, uostydamas pėdsakus ir kuo griežčiausiai atsisakydamas pirmas eiti.

Yanas buvo sužavėtas tų ilgų eilių pėdsakų. Kada jis priėjo vietą, kur žvėris buvo nušokęs dešimt ar dvyliką pėdų be matomos priežasties, jis buvo tikras, kad tai buvo lūšys. Meilė nuotykių paskatino Yaną traukti tolyn, nors jis neturėjo nei lazdos rankoje nei peilio kišenėje. Jis pakėlė nuo žemės pirmą pakliuvusį geresnį pagali—sausą dviejų pėdų ilgio ir dviejų colių pločio šaką — ir nusekė. Šuo dabar jau visai nenorėjo eiti. Jis vis atsilikinėjo ir kas šimtą žingsnių turėjo būti prišaukiamas.

Pagaliau jiedu, priėjo tankmę viršutiniame slėnio gale, išgirdo ypatingą garsą — nelyginant kates giliu balsu kniaukiant.

K n i a u ! k n i a u ! k n i a u !

Yanas sustojo kaip įremtas. Šuo, nors ir didelis ir stiprus medžioklės šuo, suunkštė, sudrebėjo ir prislinko arčiau prie Yano.

Kniaukimas ėjo garsyn, garsyn ir artyn, paskui staiga aiškiai pasigirdo visai arti, tarsi žvėris būtų apėjęs kokį iškyšulį ir būtų įėjęs į aikštę. Dabar jis kraują gyslose stingte stingdė. Šuo neištvėrė; paspaudęs uodegą tarp kojų, jis apsisuko ir drožė, kiek kojos neša, namų link, palikdamas Yaną savo likimui. Dabar jau nebebuvo abejojimo, kad tai lūšys. Yanas jau pirma buvo pradėjęs nerimauti ir bailiškas šunies pabėgimas jį paveikė. Jis pamatė, koks beginklis yra, dar vis nepasitaisęs po ligos, ir jis, apsisukęs, leidosi paskui šunį. Iš pradžių jis ėjo. Bet, baimė, pasidavus kartą, ėmė augti; kadangi kniaukimas ėjo didyn, jis pasileido tekinas ir greit bėgo, kiek kojos iškerta. Garsai greit pasiliko užpakelyje, bet Yanas nė valandėlei nestabtelėjo, kol neišėjo iš klonio ir vėl

neatsidūrė atvirame upės slėnyje. Čia jis atrado naršųj medžioklės šunį visą drebantį kaip epušės lapą. Yanas sutiko jį su paniekinamu kojos spyriu ir vaikščiai, kaip tik surado akmenų, ėmė jį laidyti, kol vargšą šunį nuvarė namo.

Daugumas vaikų turi palinkimų į medžioklę, ir jo vyresnis brolis, nors ir kitokio būdo kaip Yanas, nieko priešingo neturėdavo nueiti pamedžioti, kada būdavo progos ką nušauti.

Yanas nutarė atskleisti savo klonio paslaptį Radaui. Jam niekad nebuvo leista vartoti šautuvą, bet Radas turėjo šautuvą. Yano ryškus savo nuotykiu atpasakojimas padarė pageidaujamo išpūdzio. Jo priėjimas buvo charakteringas:

— Rada, ar eitum pamedžioti, jei būtų daug ko pamedžioti?

— Žinoma, eičiau.

— Na, aš žinau vietą, į kurią nėra nė dešimt mylių ir kurioje yra daug žvėrių — šimtai jų.

— Taigi, tu žinai, žinoma!

— Tikrai žinau ir tau pasakysiu, tik turėsi pažadėti niekam niekė nesakyti. (B. d.)

Vertė V. Kamantauskas.

Dvi naujos skautų pilys.

Ukmergės r. tuntas.

Sktn. E. Kulvietis,
Ukmergės r. t. tuntininkas.

Š. m. XI. 23. ukmergiečiai šventė didelę — tunto įsikūrimo ir Živilės draugovės 5 metų sukaktuvių — šventę.

Šventę pradėjo pamaldomis, kurias laikė ir pritaikytą šventei pamokslą pasakė gimn. kapelionas. 17 v. gimn. salėje įvyko iškilminga sueiga, dalyvaujant gimn. direktoriui, mokytojams ir svečiams. Tuntininkas ir Kauno tunto atstovas sutikti raportu. Leiten. Petrukaitis perskaitė įsakymą, kuriuo sudaromas tunto štabas. Tuntą sveikino telegramomis vyr. sktn. pulk. Šarauskas ir vyr. sktn. Kuprionis. Živilės dr. vės adjutantei padarius pranešimą, visa eilė skautų-čių davė įžodį. Šventės proga keletas skautų-čių pakelta į atitinkamus laipsnius. Pasibaigus oficialinei daliai, skautės gražiai atliko kelis plastikos dalykėlius, skautai padainavo skautiškų dainelių ir visi pažaidė.

Naujasis tuntas, kaip iškilmingai pradėjęs savo darbą, mano jį ne-nuilstamai tęsti toliau. Artimiausiu laiku suorganizuos skautų draugovę amatų mokykloje. Vilkiukų gaujos yra visose pradžios mokyklose.

Skautų skaičius tunte didėja. Dabar yra dvi skautų draugovės, 1 skaučių, skautų vyčių ir vyresn.

skaučių būreliai ir apie 250 vilkiukų.

Tunto štabe yra stiprių jėgų: mokytojų ir karininkų, kurie visi pasiryžę plėsti ir stiprinti tunto veikimą.

Naujajam tuntui tenka palinkėti tokiu pat entuziazmu ir energija tęsti pradėtą darbą. V. V.

Tunto gimimo diena Utenoje.

1930-XI-23, 9 metų Utenos skautų gyvavimo sukaktuvėse ir tunto gimimo dieną. Panevėžio skautų septynios poros, palaimintos tuntininko, išvykome Utenon. Važiavome linksmi. Pagaliau, mes Utenoj. Visus iškomandiravo po butus taip, kad po valandos iš mūsų globos „išslydo“ visas globojamas elementas ir mes buvome pavesti visiškai malonių šeiminių priklausomybei.

8.30 v. gimn. rūmuose renkasi simpatiškos Utenos skautės ir rimtai nusiteikę skautai. Tvarcingai išsirikiavę žygiuoja bažnyčion, kad maldoje sutvirtintų savo skautiškus pasiryžimus ir išmelstų gerojo Dievulio palaimos savo darbams. Visi skautai priėmė šv. Komuniją ir išklause Dievo žodžio... Po pamaldų Utena vėl susilaukė daugybės svečių skautų iš Zarasų. 12 v. gimnazijoje iškilminga sueiga prasideda raportu, kurį priima Utenos sk. r. d-jos pirmininkas apskrities v-kas p. Motiejūnas-Valevičius. Po mažų ceremonijų jaunų skautų-čių būrelis duoda įžodį, susikaupę bučiuoja vėliavą ir, dr-ko pasveikinti, grįžta vėl į rikiuotę. Uteniečiai apkraunami širdingiausiais, gražiausiais sveikinimais, visa eilė kalbėtojų perduoda sveikinimus ir vyr. skautų štabo vardu, ir Panevėžio tunto štabo, ir Utenos sk. r. d-jos vardu, Zarasų skautų, Panevėžio skautų vyčių ir vyr. sktn. kap. Žukaičio, sktn. kap. Bačkio vardu ir t. t. ir t. t. O paskui vėl begalė sveikinimų raštu. Linkėjimai uteniečius apsvaigino ir jie buvo bepradeda skraidyti po svaionių pasaulį, iš

kurio gražino atgal į realybę tarybos adjutantas vyr. sklt. Gaižutis, darydamas Utenos skautų 9 m. veikimo apžvalgą ir konkrečiai nušviesdamas kelius, kuriais Utenos skautai jau 9 metai žengia. Pranešimas palydėtas garsiu plojimu ir tuojuo pasiūsta sveikinimo telegramos J. E. Respub. Prezidentui skautų Šefui ir Vyr. Skautų Štabui, pareiškiant dėkingumą už įsteigtą tuntą. Suskamba tautos himnas ir jo žodžių dvasioje užbaigiama sueiga.

Vakaras. Pilnutėlė salė publikos žiūri į uždangą, kuri iš lengvo prasiskiria ir scenoje pasirodo tikrai įdomūs egzemplioriai. Taip per 3 valandas praslenka pro publikos akis 4 veiksnių drama „Intelligentai“, palikusi ne vieną neišdildomą išpūdį, ne vieną paniurėlį privertusi, anot Pivošos, vienu lūpų kampu nusišypsoti.

Sutrenkė „džass-bandą“ ir salė ėmė suktis (taip bent man atrodė). Nepadarysiu klaidos pasakęs, kad ir salė nemažiau sujungė skautus į jaukią skautišką šeimą...

Laikas bėgo nežiūrėdamas mūsų norų ir atėjo atsiveikimo valanda. Paskutiniaus išpūdziais pasidalinome prie šeimyniškos arbatėlės stalo. Jautresnieji nekaltom ašarėlėm aplaistė paskutinę valandėlę... 2 v. 17 m. sušvilpė „samavoras“, į jo švilpimą atsiliepė uteniečių ir mūsų „valio!“ ir... mes vėl skubėjome atgal į Panevėžį, ramiai šypsodamiesi, linksmi traukėme dainą.

Utenos skautai turi daug rėmėjų, stiprią ir daug žadančią sk. r. d-ją, todėl, galiu būti pranašu, kad Utenos tuntas bus vienas stipriausiųjų.

Dar kartą, per „Sk. Aidą“, dėkingi už malonų priėmimą šaukiame jūsų tuntui—valio! *Henr.*

Utenos skautų-čių taryba, kurios stropumu įkurtas r. tuntas. Viduryje sėdi aps. virš-kas p. Motiejūnas-Valevičius, širdingas ir uolus skautų globėjas.

33 metai Šiaurės leduose.

Andrée ekspedicija į Šiaurės polių.

III. Gandai ir tikrovė.

Iš didžiosios tragedijos. . . Dingo amžinuose leduose trys drąsūs tyrinėtojai. Dingo ilgiems metams. Ar žmonės apie juos nebegirdėjo? Ar juos dengė didžioji baltoji tyla?

Apie juos girdėta — keli trumpi laiškai — daug gandų...

1897 m. liepos m. 17 d. Prie *Murmano* krantų plaukiančio Norvegijos link laivo kapitonas pastebėjo toli jūroje kažkokį daiktą.

Žiūronus! Kas ten būtų? Gal sudužęs laivas? Bet ne, nepanašu. Ne uolos, nes būtų žemėlapyje. Laivas artinasi prie to keisto daikto. Gal banginio lavonas? Bet nejusti kvapo ir nematyti paukščių. Keista!

Majoro Tryggve Grano ekspedicija ieško Amudseno Hvitöya saloje netoli Andrée stovyklos.

Jūrininkai daug įstabių dalykų sutinka. Persitikrinę, kad ten nėra nelaimės ištiktų žmonių, daugiau jais nesirūpina. Visko nesužvejosi, kas jūroje plauko. Laikas pinigai!

Taip galvojo ir kapitonas. Vėl pasuko laivą senąja kryptimi, o nuotykį pažymėjo laivo knygoje. Atplaukę į *Grimsbj* uostą jūrininkai išgirdo apie Andrée skridimą. Tada jie visi nutarė: mes matėme ten jūroje nukritusį Andrée balioną!

Telegrafuojama į Stokholmą. Tenai niekas nenori tuo tikėti. Tenai mano, kad Andrée jau pasiekė *Aliaską*. Netrukus iš vieno uosto pranešama: tikrai nustatyta, kad tariamasis balionas buvęs tik banginio lavonas. Viešumai to pakanka.

1897 m. rugpiūčio m. 17 d. pasaulis sužinojo, kad žmonės pasiekė laiškai iš Andrée. Nuilsęs pašto balandis nutūpė vieno žvejų laivo stiebe, ir jūrininkas jį nušovė. Bet laiško turinio reikėjo laukti, kol grįžo iš žūklės rudenį laivas. Tik IX.19 laikraščiai laišką paskelbė:

„13 liepos, 12,30 val. po p. 82°2' š. pl., 15°5' rytų ilg. Geras skridimas, kryptis rytų, 10° į pietus. Įguloj visa tvarkoj. Tai trečias pašto balandis. Andrée“.

Toji žinia sukėlė nerimo. Vadinas, „*Örn*“ per 46 val. nuskrido tik 220 klm., o kryptis pasikeitė į pietų rytus, t. y.—balionas tolo nuo poliaus.

Šiais ir kitais metais iš Andrée žinių nebegauta. 1897 m. gale pradėta tikėti, kad keliautojus ištiko nelaimė. Dar žiemą siunčia švedai ekspediciją šiau-

rėn jų ieškoti. Vasarą kelios ekspedicijos siunčiamos įvairiomis kryptimis. Jos nieko nerado, nors viena, prof. Nathorsto vedama, 1898 m. buvo visai arti nelaimingųjų—aplankė *Hvitöya* sala, kur šiomet rasta Andrée stovykla.

1899 m. vėl rastas Andrée laiškai. Prie Islandijos krantų sužvejota plūdė, kurioje buvo žemėlapis. Jame pašeliu nurodytas baliono atliktas kelias, ir pridėtas tokio turinio laiškas:

„Plūdė Nr. 7. Ši plūdė išmesta iš Andrée baliono 10,55 val. po p. Grinvičio laiku, 1897 m. liepos m. 11 d., maždaug 82° š. pl. ir 25° rytų ilg. Mes skrendame 600 m. aukst. Viskas gerai.

Andrée. Strindberg. Fränkel“.

Trečia—paskutinioji—žinia buvo vėl plūdė, rasta 1900.VIII.27 prie šiaurės Norvegijos kranto, su tokio laišku:

„Plūdė Nr. 4. Išmesta pirmoji—11 liepos, 10 v. po p. Grinvičio laiku. Mūsų kelionė iki šiol gerai klojas. Skrendame 250 m. aukštume, pradžioj kryptis šiaurės su 10° nukrypimu į rytus, vėliau—šiaurės, 40° į rytus. Keturi pašto balandžiai paleisti 5,40 v. po p. Jie nuskrido į vakarus. Mes skrendame viršum ledu, kurie įvairiomis kryptimis labai susiskaldę. Oras puikus. Nuotaika geriausia.

Andrée. Strindberg. Fränkel“.

Iš 13 plūdžių, Andrée pasiimtų, viena po kitos rastos šešios—paskutinė 1912 m. Tik jose, išskyrus paminėtąsias, laiškų neberasta.

Nuo to laiko iki šių metų rudens nieko tikra apie Andrée ir jo draugus nesužinota. Bet gandų apie juos, ypač kraštuose arčiau šiaurės, buvo daug. Nepaprastą žinią atsivežė iš savo ekspedicijos 1926 m. danas *Rasmussenas*. Jam pasakojo eskimai apie tris baltuosius žmones, skrendančius ore didelėje palapinėje. *Rasmussenas* tą pasakojimą ne labai vertino. Bet ir kiti buvo girdėję iš eskimų tokių pasakojimų. Klausinėjant jų, kas aniems skridusiems vyrams nutiko, eskimai tylėjo, lyg slėpdami kokią paslaptį. Nors trūko įrodymų, bet daugelis itikėjo, kad Andrée ir jo draugai buvo eskimų nužudyti. Šiandien žinome, kad tai buvo tik legenda.

Žmonės būdavo visai arti jų. 1928 m. buvo *Hvitöya* saloje *Tryggve Grano* ekspedicija, ieškojusi kito žuvusio poliarinių sričių tyrinėtojo — *Amudseno*. Šiomet, tik 8 dienas prieš Andrée stovyklos suradimą, toje saloje buvo vieno laivo įgula—ir ne atsitiktinai, bet ieškodama „Italijos“ ekspedicijos liekanų. Ir jie nieko nepastebėjo.

Kas vyksta didžios baltosios tylos viešpatijoje, tas lieka žmogaus akims — dažniausiai — visiems laikams paslėpta.

Todėl žuvę „*Örn'o*“ didvyriai turėjo 33 metus laukti, kol atsitiktinai rasti jų kaulai ir pasaulis apie jų didvyrišką likimą ir mirtį gavo tikrąją žinią.

IV. Amžinųjų ledu plotuose.

Mes atsimeiname, kad baliono startas nebuvo visai laimingas. Iš pačių keliautojų šiandien žinome, kad jie mažiau buvo tuo susirūpinę negu tie, kurie pasiliko.

Stiprokas vėjas nešė balioną beveik tiesiai į šiaurę. Pamažu jie nusileido iki 250 metrų ir toliau skrido tokiu aukštumu. Greitas judėjimas pakelia

nuotaiką, taip buvo ir šiuo atveju. Sumanyta pasiūsti žinią žmonėms—išleisti keli pašto balandžiai.

Par 8 valandas nuskrista apie 300 klm. Po pietų pasirodė saulė ir jos spinduliuose viskas atrodė gražu ir linksma, net ledų dykuma. Balionas pakilo iki 600 metrų.

VII.12 rytą padėtis pablogėjo. Vėjas pakeitė kryptį į vakarus ir beveik nurimo—balionas vos bejudėjo. Vėjui tylant viršum ledų kėlėsi tirštas rūkas. Saulė pasislėpė ir balionas, atvėšęs, nusileido žemiau, patekdamas į pakilusį rūką.

Dabar prieš akis stoji rimtas pavojus—nukristi ant ledo. Kartas nuo karto išmetamas balastas, bet tas nedaug gelbsti, nes šerkšnas storu sluogsniu apklojo balioną ir virves, žymiai didindamas svorį, spausdamas žemėn.

Pamažu balionas vis labiau leidžiasi. 3 v. po p. gondola pirmą kartą susitrenkė į ledą. Greit dar kartą—jau stipriai.

Liepos m. 12 d. galą ir 13-tosios rytą balionas skrido šokinėdamas, lyg sviedinys. Susidūrimų paskutinę akimirką vis išvengdavo, išmesdami balastą—jau nebe smėlio maišus, bet daiktus. Išmetę balastą trys vyrai tuoj išikabindavo į gondolą su balionu rišančias virves, kad tuo palengvintų gondolą ir nenukentėtų per galimą sukrėtimą. Katastrofos išvengti pavykdavo, bet jie buvo pavargę, neapsakomai pavargę... Tas budėjimas, tas karstymasis virvėse baisiai kankino.

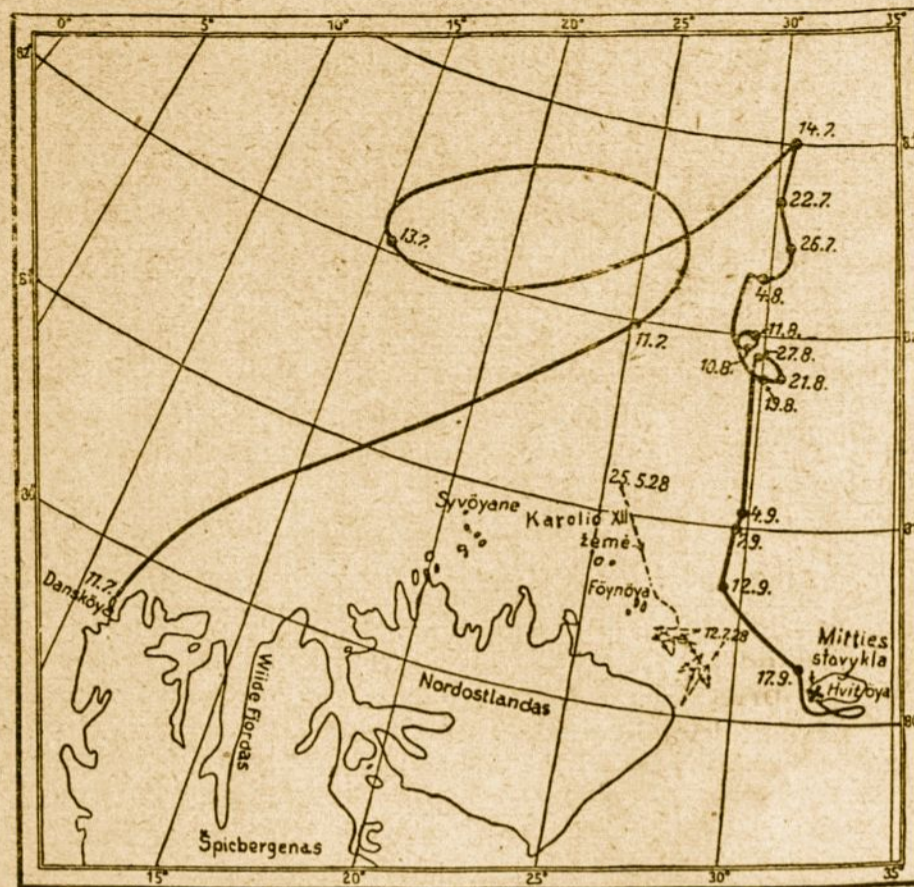
13 d. apie pietus pasirodė saulė, sušildė balioną ir jis pakilo. Jie skrido dabar 60 m. aukštume. Nedidelis pagerėjimas, bet trims pavargusiems žmonėms tai buvo senai laukta poilsio valanda.

Saulė pasislėpė—ir balionas vėl nusileido. Vėl prasidėjo šokinėjimas—tik daug pavojingesnis. Išmetama kas tik galima, kad tik pakeltų „Örn'ą"—nebe išdidų erelį, tik varną palaužtais sparnais. Brangaus balasto—reikalingų daiktų—aukavimas vis mažiau gelbėjo. Sustiprėjo vėjas ir padidėjo skridimo greitis—tas dar labiau didino pavojų.

Andrée gal būtų nutraukęs skridimą, bet vėjas pūtė palankia kryptimi. Jie ryžosi tą gerąją kryptį išnaudoti. Tuo tegalima paaiškinti, kad jie ryžosi dar kartą žymiai pakelti balioną. O tas reikė, kad reikėjo vienu kartu išmesti daug daiktų, kurių negali jų padėtyje esantieji žmonės lengva širdimi atsižadėti. Jie išmetė tą kartą, be kitų, maisto apie 200 kg.

Strindbergas ir Fränkelis perkelia laivą per plyšį leduose.

— Andrée ekspedicijos skridimo ir žygio kelias. ... čia 1928 m. klaidžiojo Nobile grupė.

Toji auka balioną aukštai iškėlė. Dienos galą ir naktį jis greit skrido šiaurės rytų kryptimi. Vakare kad kiek būtų ištikusi nelaimė—gondoloje kilo nedidelis gaisras, laimė—tuč tuojau užgesintas. O juk vandenilis lengvai užsidega, ir susijungęs su oru sudaro didelės jėgos sprogtamas dujas.

VII. 14 rytą nutarta nusileisti, nes skristi nebuvo galima. Nusileidimas labai gerai pavyko, ir balionas ir žmonės liko sveiki.

Baliono kelionė, skridimas—baigėsi...

Tikslo neatsieka. Bet skridimas vis dėlto buvo laimingas—to laiko sąlygomis balionas labai ilgai išsilaikė ore, apie 65 valandas.

Atsidūrę ant ledo, toli nuo žmonių, trys keliautojai, rodos, nenusiminė, bet atsidėję per savaitę pasirodė tolimam grįžimo žygiui ledu.

Jie padarė klaidą, pasiimdami labai daug daiktų vilkti. Dvejos rogės, ant jų pastatytas laivelis ir sudėti daiktai svėrė apie 700 kg., t. y. kiekvienam apie 230 kg. O nelygiu ledo keliu vilkti rogėmis net 150 kg. vienam yra labai daug. Didelė nebūtina našta, kurią jie pasiėmė, liudija, kad jie jautėsi tvirti ir sveiki.

Žygį pradėjo liepos m. 22 d. Kelionė nebuvo lengva. Šiaurės ledai vasarą suskilę, ir kuo toliau į pietus, tuo daugiau plyšių. Sunku persikelti iš vieno ledo lauko į kitą. Reikėdavo arba ieškoti vietos, kur jie susiglaudę, arba kilotis laiveliu. Jau ketvirtą žygio dieną jie suprato, kad persunkiai apsikrovę. Tada jie numetė dalį naštos, bet vis dėl to kiekvienam liko apie 170 kg. Būtų geriau pasilikti tik po 100 kg. vienam. Su didele našta jie labai lėtai ėjo į priekį, o reikėjo skubėti.

Šiaurės ledai nėra nejudomi. Tyrinėtojų nustatyta,

kad jie nešami tam tikra kryptimi, iš rytų į vakarus. Be to, yra vietų, kur tam tikrame plote ledai sukasi ratu — didesniu ar mažesniu. Ir Andrée su draugais, kaip matyti iš pridėto žemėlapio, buvo patekę į tokią sukimosi vietą, kur teko gana ilgai užgaišti. Tik VIII. 27 srovė vėl pasuko juos į pietus.

VIII. 19 nušautas pirmas baltasis lokys. Rugsėjo pradžioj reiškiasi artėjančios žiemos žymės. Pasidarė šalčiau. Strindbergo ir Fränkelio sveikata pablogėjo, jie skundėsi kojų skaudėjimu. Nežiūrint viso to, jie gana sparčiai pasistūmėjo į priekį, norėdami pasiekti Lyvöyano salą, kur buvo jiems paruoštas maisto sandėlis.

IX. 7 pasiekta 81° š. pl. Apie tą laiką nustota vilties pasiekti Lyvöyana, nes ledų kryptis pasikeitė į pietų rytus. Keliautojai atsidūrė prieš naują problemą — turėjo pasilikti leduose ilgiau, negu buvo manę. Pirmas darbas buvo peržiūrėti maisto atsargą ir taupiau ją vartoti.

Artėjo žiema. Poliarinė diena trumpėjo, užstojo ilgos šaltos naktys. Nebegalima nakvoti po atviru dangum. Nuo rugsėjo mėn. vidurio jie nebežygiavo, o tik ledų nešami. Susirūpina prieglauda — statosi iš ledo skeveldrų ir sniego nedidelę trobelę, bent nakčiai pastogę.

IX. 17 netikėtai pasirodė žemė, į kurią jų lytis buvo tiesiai nešama. Tai buvo jiems didelis džiaugsmas, bet per anksti. Jų lytis nebuvo pristumta prie kranto, ir persikelti į sausumą nepavyko. Srovė sulaukė juos prie tos salos apie 2 savaites. Žemės artumas buvo naudingas — sekėsi medžioklė. IX.

18 nušautas jūros šuo, kitą dieną du ruoniai, ir IX. 20 — lokys. Andrée buvo patenkintas — badas nebegresė.

Jie ruošėsi žiemavoti ant ledo, bet X. 2 jų padėtis staiga pakitė. Vos švintant juos prikėlė smarkus trenksmas. Patekusi tarp ledų jų lytis buvo suskaldyta į kelias dalis. Ant vienos didesniųjų liko jie, ant kitų, atskilusių, pasiliko daug reikalingų daiktų, kai kurie daiktai įkrito į vandenį.

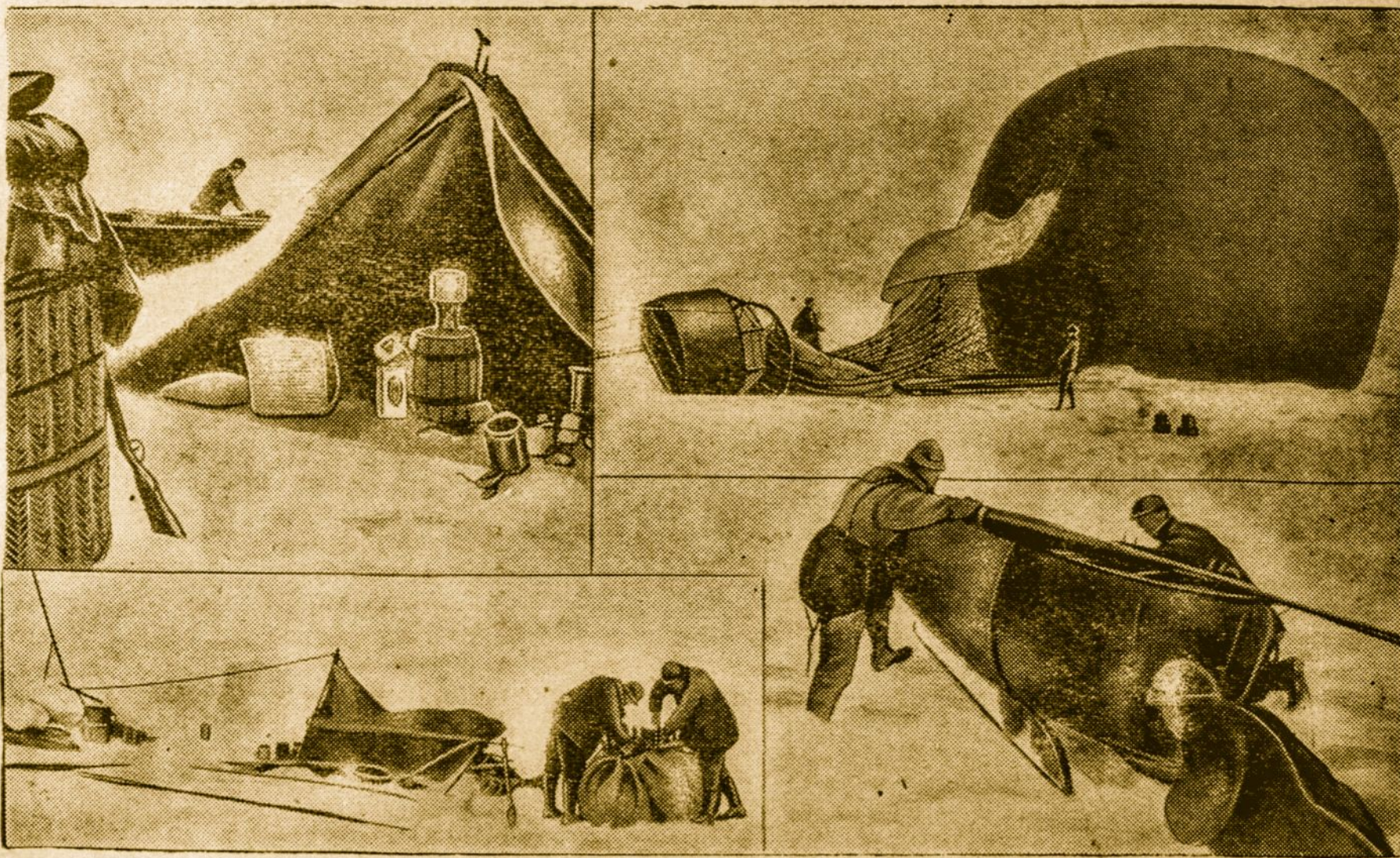
Netekę būtinų daiktų jie žus! Prasidėjo nežmoniškas darbas — nuneštųjų daiktų rankiojimas. Laimė, laivelis buvo likęs prie jų. Per tris sunkaus darbo dienas jiems pavyko surinkti beveik viską, ir net rasti priėjimą prie kranto. Jie persikelia į salą ir štai, pagaliau, turi po kojomis kietą žemę!

Bet kokią žemę. — Tik akmenis, uolos, toliau ledo pluta.

Prie neaukštos stačios uolos sienelės statoma trobelė iš surinktų pakrantėje medžio gabalų, akmenų ir atsivežtos baliono drobės. Trobelė visai maža, maždaug 1½ X 1½ metro.

Didžiausias dabar rūpestis — papildyti maisto atsargą. Nušauti dar du lokiai, ir nemaža paukščių.

Užrašai tuo laiku nutrūksta. Paskutinį pažymėjimą padarė Strindbergas spalio m. 17 d. Bet iš to, kaip atrodė jų stovykla, kada ją surado, galima susidaryti veik tikrą jų likimo vaizdą. Be abejo, Strindbergas mirė pirmas, nes jo kūnas buvo taisyklingai apdėtas akmenimis. Nežinia kada ir kokia liga jis mirė. Jis dar kelyje blogiau jautėsi, o blogas ir šaltas oras ir nuovargis visai pakirto jo sveikatą.

Viršuj (dešinėj)—balionas tuoj po nusileidimo; (kairėj)—ekspedicijos stovykla nusileidimo vietoje. Žemai (kairėj)—keliautojai ruošiasi žygiui per ledus. (Dešinėj)—kelionėje. Šiame numeryje ekspedicijos nuotraukos darytos pačių keliautojų. Rastas jų stovykloje plokštes tik neseniai pavyko vienam švedų profesorui paaiškinti ir Andrée fotografijos po 33 metų išvydo pasaulį.

Fränkelis mirė antras, jo lavonas rastas trobelėje. Andrée sutiko mirtį lauke. Sutiko ją be baimės, nesvyruodamas. Jis gulėjo, apsiklojęs miline, su šautuvu prie šono, užrašų knygas rūpestingai sudėjęs po savim, t.y. savo kūnu dengdamas tą brangų palikimą kitoms kartoms. Taip nemiršta žmogus, mirties netikėtai užkluptas. Taip miršta tik tasai, kuris, atsidavęs likimo valiai, artimos mirties laukia. Paskutiniosios dienos buvusios tokios. Strindbergą palaidojo abudu, paskiau apsirgo Fränkelis ir mirė trobelėje, ant Andrée rankų. Tada nepakeliamas skausmas apėmė jį—nes abu savo jaunesnius draugus jis buvo pamilęs, kaip sūnus. Didis skausme, kaip klasinio epo herojus, išėjo tada Andrée iš trobelės ir atsigulė, ramus laukdamas baltosios mirties išva-duotojos.

Ir baltoji mirtis atėjusi patiesė gilų baltą sniego šydą viršum trijų narsuolių...

(B. d.)

V. J.

Fränkelis prie nušauto lokio.

Piramidė

I.

Piramidė penkiems asmenims.

Visi stovi išsirikiavę vienon eilėn veidu į publiką.

1-as taktas
vienas

du
2-as taktas

viens ir du

trys

4-as taktas
vienas

1. 1 ir 2. Pirmas ir antras: dešinėn, dešinę koją ir rankas į priekį.

Ketvirtas ir penktas: kairėn, kairę koją ir rankas į priekį.

Trečias: dešinę koją atgal, kairę pakelia į priekį, rankas aukštyn.

3 ir 4. Pirmas: atsigūla atsiremdamas ant rankų (žiūr. pieš.) ir dešinės kojos, kairę koją ištiesia atgal, atsiremia ant pirštų galų.

Penktas: atsigūla atsiremdamas ant rankų ir kairės kojos, dešinę koją ištiesia atgal, atsiremia ant pirštų galų.

Antras: atsiklaupia ant kairiojo kelio. Ketvirtas: atsiklaupia ant dešiniojo kelio.

Pirmosios Lietuvos skautų vyčių sueigos programa.

1931 m. sausio m. 3 d., šeštadienis. 9—11 v. Dalyvių registracija, paskirstymas į būrelius ir draugoves. 11 v. Iškilmingas sueigos atidarymas. Vyriausio skautininko sutikimas ir jo kalba. Kursų vadovo kalba. I pašnekesys: — „Skautai vyčiai“, II pašn.: — „Vadovavimas skautams vyčiams ir bendrai vyr. skautams“. Pietums pertrauka. Dalyvavimas bendram suvažiavime. Diskusijos ir paklausimai raštu (į juos atsakoma kitą dieną). 19 val. — Teatras.

1931 m. sausio m. 4 d., sekmadienis. 8 v. Atsakyma į paklausimus ir naujų paklausimų priėmimas. 9 v. III pašn.: — „Skautų vyčių atsakomybė—tarnavimas“. 10 v. Pamaldos, Vytauto bažnyčioje Pietūs. Ekskursijos apžiūrėti žymesnių vietų. Į Karo muzėjų. Uždėjimas ant Zuvusiems Paminklo pluošto gėlių. 19 v. Skautiškas vakaras.

1931 m. sausio m. 5 d., pirmadienis. 9 v. IV pašn.: — „Jaunuomenė ir politika“, V pašn.: — „Skauto vyčio garbė“, VI pašn.: — „Fizinis lavinimasis“ VII pašn.: — Tautos blaivimo darbas“, arba organizuotas lankymasis, Blaivaus Auklėjimo Kongrese. Pietūs. Atsakymai į paklausimus. VIII pašnekesys: — „Skautų vyčių organizacijos plėtojimas Lietuvoje“. Oficialus sueigos uždarymas. Baigimo pažymėjimų įteikimas. Atsisveikinimo vakaras.

Pastaba: Esant reikalui programos ir paskaitų tvarka galės būti šiek tiek pakeista. Sueigoje galės dalyvauti skautų vadai ir ne skautai vyčiai.

Pirmos Lietuvos skautų vyčių sueigos štabas.

Trečias: kairę koją pristato prie dešinėsios.

II. 1 ir 2. Pirmas ir penktas: ištiesia ir dešinę (kairę) kojas atgal.

Antras: išsilaiko atsiklaupęs, pakelia pirmojo kojas.

Ketvirtas: išsilaiko atsiklaupęs, pakelia penktojo kojas.

Trečias: rankas į šalis, jas padeda ant galvų antrojo ir ketvirtojo.

3 ir 4. Trečias: atsistoja ant pečių antrojo ir ketvirtojo, rankas aukštyn.

III. Išsilaikymas.

Išardyti piramidę.

IV. 1 ir 2. Pirmas: patraukia į priekį dešinę koją ir atsiremia ant jos (kairė koja lieka ištiesta atgal).

Penktas: patraukia į priekį kairę koją, atsiremia ant jos (dešinė koja pasilieka ištiesta atgal).

Antras: nuleidžia žemyn pirmojo kojas, rankas ištiesia prieš save.

Ketvirtas: nuleidžia žemyn penktojo kojas, ištiesia rankas prieš save.

Trečias: nušoka išeities padėtin, rankas ištiesia į šalis.

3 ir 4. Pirmas ir antras: sustoja pirmutinėn padėtin, pasisukęs į kairę, rankas žemyn.

Ketvirtas ir penktas: sustoja išeities padėtin, pasisukęs į dešinę, rankas žemyn.

Trečias: nuleidžia rankas žemyn.

Mokyt. P. Daukas.

Organizuokime vilkiukus ir paukštytes.

Žodis mokytojams.

Visų amžių pedagogai ir genealūs mokslo vyrai suprato, kad visa tautos ateitis jos priaugančioje kartoje. Todėl nuo seniausių laikų visos tautos ieško geresnių kelių, geresnių būdų, metodų savo jaunomenei auklėti, bet visi naujieji auklėjimo keliai neduodavo gerų vaisių. Vieni nukrypdavo vien į kūno lavinimą, kiti — į proto, bet visoks vienašališkumas pasirodė žalingas. Pradėta rūpintis vispusišku žmogaus auklėjimu. Ilgai ieškota, bet pagaliau 19 amžiaus pabaigoje tie keliai surasti. Jų suradėju yra genealus anglų pedagogas Rob. Baden-Powellis. Jis sudarė pasauliui naują jaunuomenės auklėjimo sistemą.

Toji sistema apie savo tinkamumą pati labai gerai sako. Mes matom, kad vos tik jai atsiradus, visame pasaulyje pradėjo kurtis skautų draugovės. Kitas Vakarų Europos valstybes daug anksčiau aplankė skautizmo idėja. Todėl kitose šalyse skautai jau daug populiarnesni. Pas mus skautizmas atėjo draug su Nepriklausomybe, todėl per taip trumpą laiką negalėjo toli nužengti. Antras dalykas, kas pas mus nedavė skautizmui tinkamai plėtotis, tai tas, kad pas mus skautizmas iki šiol buvo paliktas „Dievo valiai“. Valstybė neglobojo. Tik dabar, pamačiusi, kad skautizmas iš tikrųjų globotinas — prisidėjo. Už šitą žygį skautai valstybei amžinai

Ir mes nesnaudžiam.

Veliuonos valsč. Bereiviškių pradžios mokyklos vilkiukai ir paukštytės.

Mūsų mokykla — „Vilkiukų ir paukštyčių“ mokykla. Iš mūsų tarpo išsiskiria tik keletas, kuriems duotas laikas pasitaisyti. Mes jiems padedame mokytis, mokome mandagumo (mes gi jau spėjome likti mandagūs ir geri vaikai) ir tikimės, kad greit žais ir jie linksmai su mumis.

Bežaisdami stropiai rengiamės į II-ą laipsnį, nes norime švęsti Kalėdas II-jo laipsnio vilkiukais — paukštytėmis. M.

turi būti dėkingi. Tik dabar skautai pradės tikrai veikti. Kitos kultūringos tautos senai jau skautus globoja. Kitaip ir būti negali. Po skautų vėliava telkiasi jaunimas, kurs reikalingas auklėjimo, vadovavimo, autoriteto. Kas gi iki šiol mūsų skautams vadovavo? Jie patys. Nors skautų organizacija savęs auklėjimo organizacija, bet be vyresniųjų paramos jai sunku.

Per pirmąjį dešimtmetį, nors eidamas kryžiaus keliais, pas mus skautizmas išsišakojo į visas tris šakas: 1) Vyresnius (skautus vyčius ir vyresn. skaites), 2) skautus ir 3) vilkiukus-paukštytes.

Pirmiausia pas mus atsirado skautai. Jie pradėjo kurtis prie aukštesniųjų ir vidurinių mokyklų, mat, tų mokyklų mokiniai jau su tam tikru išsilavinimu galėjo patys organizuoti ir tvarkyti. Skautams suaugus, iškilo klausimas vyresniųjų skautų-skautų vyčių organizavimas.

Blogiausia pasirodė su paskutinąja skautizmo šaka, su vilkiukais ir paukštytėmis. Šiai šakai tinka vaikai nuo 7 iki 12 metų. Jie patys organizuoti dar negali, jie reikalingi nuolatinės globos ir vadovavimo.

Kas gi jos organizuos ir vadovaus? Aišku, kaip dieną, kad tik mokytojas, ir ne bet koks, tik tas, kurs gerai pažįsta skautų auklėjimo sistemą ir gerai susipažinęs su naujaisiais auklėjimo metodais. Iki šiol vilkiukų — paukštyčių organizavimas ėjo vėžio žingsniu. Kodėl? Štai kodėl: pirmiausia, kad skautizmas pas mus Lietuvoj, ypač provincijoje, labai nepopuliarus; antra, kad neturėjome tinkamų vadų ir, trečia, kad tie patys vilkiukų — paukštyčių vadai teturėjo labai mažą praktišką patyrimą. Vilkiukams — paukštytėms vadovauti neužtenka vien teorijos, būtinai reikalinga praktika ir gili pedagoginė praktika. (B. d.)

Kaip skaučiukas Pipiriukas pasidirbo Kalėdų eglutę.

Piešiniai ir žodžiai J. Martinaičio.

— Yra rogės, yra peilis,
O eglutės pauti gaila.
Be eglutės nėra Kalėdų —
Kaip išbrist iš šitų bėdų?

Pipiriukas, tartum senis
Šakelės eglutės geni —
Kas šakelė — vis žali,
Bus eglutė jam daili.

Mūs skaučiukas tiktai sukas
Su grąžteliais ir plaktukais —
Jis vyriukas — meistras geras —
Sau eglutę gražią daro.

Op, op — dar palauk,
Savo draugus pasišauk.
Linksmos tavo šios Kalėdos —
Su eglute nėra bėdos.

Skautai-tės visame pasaulyje.

Pasaulio skaučių šefė Ledi Olave Baden-Powell

Šiomet tarptautinė skautininkų konferencijoj vienu balsu buvo išrinkta pasaulio skaučių šefė Ledi Olave Baden-Powell. Mūsų balsas irgi buvo nusiūstas.

Anglų skautų kelionės. Per 1929 metus 475 anglų skautų grupių buvo nuvykę į svetimus kraštus. Bendrai 9.000 anglų skautų buvo 13 įvairiose šalyse.

Anglijoje. 1930 m. vasarą Auchengillan'e įvyko anglų skautų vyčių (roverių) stovykla, kurioje dalyvavo 1500 sk. vyčių. Atsilankęs Baden-Powell'is savo gražioje prakalboje pasakė, kad skautų vyčių ideologijos pagrindai yra maždaug tie, kuriuos jau senovėje skelbė senas Plutarchas žodžiais: „gera valia sutinkama rečiau nekaip žygdarbiai ir genijai; nieks negali pasiekti didesnio dalyko, kaip atlikti gerą darbą“.

Nors oras buvo ir prastas, stovykla laikoma pasisekusia.

Amerikos Jungtinėse Valstybėse yra 630.644 skautai ir 233.978 skautų vadai; viso 864.622 (be skaučių). Amerikos skautės (Girls Scouts) turi 8496 draugoves, kuriose yra 205.839 skautės ir 13.143 suaugusias skaučių veikėjas.

Tarpt. skaučių namai.

Valiol viena turtinga amerikietė perka skautėms namus. Toji geradarė yra ponija J. Storrero, Amerikos skautininkė. Tas namas bus pasauliniu skaučių centru Šveicarijoj—toks pat kaip ir skautų Kanderstege.

Siamo skautai 1931 m. sausio mėn. (pas juos tada bus pati vasara), organizuoja savo antrąją tautinę stovyklą, kuri bus surišta su didele skautiška paroda. Siame yra apie 50.000 skautų.

Šeštoji tarptautinė skautininkų konferencija įvyko š. m. vasarą Anglijoj, skaučių dvare Foxlease. Konferencijoj priimtas tarptautinės skaučių asociacijos statutai ir padaryta eilė įvairių nutarimų. Išrinktas naujas pasaulinis komitetas. Komiteto direktorė paliko ta pati Dame Katharine Furse.

Prancūzų skautų vadų stovyklos.

Prancūzijos skautai (Scouts de France) yra susirūpinę vadovų paruošimu. Pereitą stovyklavimo sezoną jie turėjo šias stovyklas—kursus: 1) per Velykas—stovykla būsimiems vietinių stovyklų (per vasarą) vadams, 3) liepos m.—kursai tuntų vadams (commissaires), 4) liepos m.—stovykla—kursai vilkiukų vadovėms, 5) rugpiuč. m.—skautininkų (draugininkų) stovykla, 6) vilkiukų gaujų ir būrelių vadų suvažiavimas. Bendrai per praeitą vasarą 15 tuntų vadų, 64 skautininkai ir 106 vilkiukų vadovės perėjo per mokomąsias stovyklas—kursus.

Tarptautinė skaučių vadovų stovykla įvyks 1931 metais Suomijoj. Lietuvos vadovėms jau atsiūstas pakvietimas dalyvauti.

Iš lenkų skautų spaudos.

Lenkų skautų laikraštis „Harczerz“ nr. 5 (1930-X-15.) skyriuje „iš pasaulio“ rašo: „Lenkų persekiojimas Lietuvoje yra

Slovakų skautų vadų 1930 m. vasaros stovyklos vaizdas. Kaip matot iš piešinėlio, Čekoslovakijos skautai turi originalų būdą statyti palapines.

tešiamas. Per paskutinius kratas iš lenkų mokytojų ir mokinių atimdavo lenkų istorijos ir literatūros vadovėlius ir net beletristikos knygas“.

Panašių fantastiškų žinių iš Lietuvos lenkų spaudoje (ir skautų) yra nuolat. Lenkai rūpestingai auklėja savo jaunimą neapykantos dvasioje prieš Lietuvą.

Lenkų vyresniųjų skautų-čių V sulėkimas.

Lenkų vyresnieji skautai ir skautės dirba sykiu. Šis V (1930-VIII-25-31.) jų sulėkimas parodė, kad vyresniųjų skaučių judėjimas sekas geriau. Absoliutinė sulėkimo dauguma buvo vyr. skautės.

Štai, maždaug, kokių nutarimų (išvadų) prieita per suvažiavimą: „Reikia duoti konkrečią ir aiškią programą, nurodyti metodus ir realizacijos būdus, duoti planą ir organizaciją“. Daugiausia dėmesio kreipti į visuomeninį vyresniųjų skautų-čių darbą. „Daugeliui darbų yra tikslu ir reikalinga jungtis vyrams ir moterims“. Kas dėl grynai skautiško darbo, tai reikia daugiausia rūpintis: a) turėti vienetais savo būstus su skaitykloimis ir bibliotekomis, b) organizuoti savitarpį skautišką pašalpą, c) daryti diskusinius susirinkimus, paskaitas, ekskursijas (moksliškas bei techniškas), d) ruošti draugiškų ekskursijų, arbatėlių, vakarėlių, e) dažniau daryti iškilas, stovyklas, sulėkimus, f) bendrai avaiškščioti skautiškas ir tautiškas šventes. Stovyklavimas, iškilavimas ir ekskursavimas pripažintas būtina vyr. skautų-čių veikimo programos dalimi. Daugiau dėmesio atkreipti į angliško „rovering“ studijas. Žinios imtos iš „Harc-mistrz“ nr. 11 (1930 m. lapkr. m.).

Naujas skautų vyčių atstovo Berlyne antrašas.

Nuo š. m. gruodžio mėn. 1 d I-os Kauno skautų vyčių dr-vės atstovo Berlyne antrašas sekantis: psktn. K. Avižonis, Berlin—Chbg. 1, Kaiser-Friedrichstr. 87IV b. Graaz. Į jį galima kreiptis visokiais skautiškais reikalais, taip pat per atstovą koresponduoti su Vilniaus lietuvių skautais.

A Tardieu ir skautai.

A. Tardieu, būdamas Prancūzijos ministeriu pirmininku, įteikė Prancūzijos katalikų skautų (Scouts de France) vyriausiam kapelionui kanauninkui Cornette garbės legijos (Légion d'Honneur) kryžių. Tuo Prancūzijos valdžia viešai pripažino jo didelius nuopelnus Prancūzijos skautams ir sykiu su tuo visai Prancūzijai... „Aš dekoruoju jus ne tik kaip skautystės atstovą, bet kaip vieną geriausių prancūzų, kurie po karo patarnavo Prancūzijai“ baigė ministeris savo kalbą prieš įteikdamas ordeną.

Skautų laikraščiai užsienyje.

„Le chef“ Prancūzijos katalikų skautų (Scout de France) vadų mėnesinis neilustruotas rimto turinio laikraštis. Be skautiškų klausimų nagrinėja ir katalikiškojo auklėjimo problemas. Skautiškumą laiko tik priemone katalikiškajai akcijai. Šiame laikraštyje bendradarbiauja daug dvasiškių. Kaina metams 30 frankų (apie 12 litų). Adresas 66 ter, rue Saint-Didier, Paris (XVI), Prancūzija.

„L'Eclaireur“ prancūzų kalba Šveicarijos skautų (Éclaireurs Suisses) mėnesinis laikraštis. Prenumeratos kaina metams 6 sitai. Adresas: Eugène Freymond, La vollombreuse, Lullanne, Šveicarija. Tai nedidelis (šių metų pirmų „Sk. Aido“ numerio formato), bet rūpestingai išleistas, simpatiškas su gražiom skautiškąm iliustracijomis ir grynai skautiško turinio laikraštis.

Tarptautinis skaučių laikraštis.

„Council Fire“ leidžiamas pasaulinio skaučių biuro, teikia žinias apie viso pasaulio skaučių veikimą. Išėina 4 kartus per metus. Jame rašo skaučių vadovės ir kit. Skautės ir dr-vės norinčios šį laikraštį užsiprenumeruoti turi kreiptis į vyr. skaučių skyrių. Jo metinė prenumerata 4 litai.

Atvyksta tarptautinio skaučių biuro direktorė.

Iš tarptautinio skaučių biuro direktorės Dame Katharine Furse skaučių skyrius gavo atsakymą į pranešimą apie Lietuvos skautų sąjungos įstatymą. Ji reiškia didelį džiaugsmą ir žada aplankyti Lietuvos skautes ateinančių metų liepos mėnesį.

Techn. Pr. Barzdžius.

Kaip pačiam įsitaistyti radio?

Artėjant žiemai ir esant ilgiems žiemos vakarams priseina apleisti gryną orą ir likti ilgam laikui užsidarius kambarį. Kad nenuobodžiai slinktų laisvas laikas, daug kas rengiasi įvairiausių pramogų, pav., radio klausymasis.

Šį kartą nurodysime kaip pačiam įrengti gerą anteną.

Antenai imama tam tikra varinė viela. Antenos ilgis imamas nuo 20 iki 80 metrų. Klausytis stotims su ilgomis bangomis vartojamos ir ilgesnės antenos. Kauno radio stotčiai gali būti imama antena iki 100 metrų. Perdaug ilgos antenos imti nepatogu, kad labai sunku skirti vieną stotį nuo kitos (nera selektyvumo). Vidutinis ir gal tinkamiausias visokioms bangoms antenos ilgis yra 50 metrų.

Paskutiniai radio bandymai ir gyvenimo praktika parodė, kad lempiniams aparatams nereikia imti nei tiek ilgos antenos. Vidutinio stiprumo aparatui pilnai pakanka gerai įrengtos ir 20 metrų antenos. Su tokio ilgio antena pavyksta labai gerai skirti vieną stotį nuo kitos.

Pirmas ir svarbiausias antenos ypatumas — kad ji būtų kuo aukščiau. Paprastai antena keliami keleta metrų aukščiau visokių daiktų (medžių, namų stogų, elektros ar telefono laidų ir t. t.). Antena tiesiama tarp dviejų, ant žemės ar namo stogo, pastatytų stiebų. Tiesiant anteną tarp stiebų yra labai patogu pritaisyti ripkute, kurios pagalba būtų galima ją įtempti ar atleisti. Žiemos metu, kada nuo šalčio visi kūnai susitraukia, reikia anteną atleisti, nes kitaip gali nutrūkti.

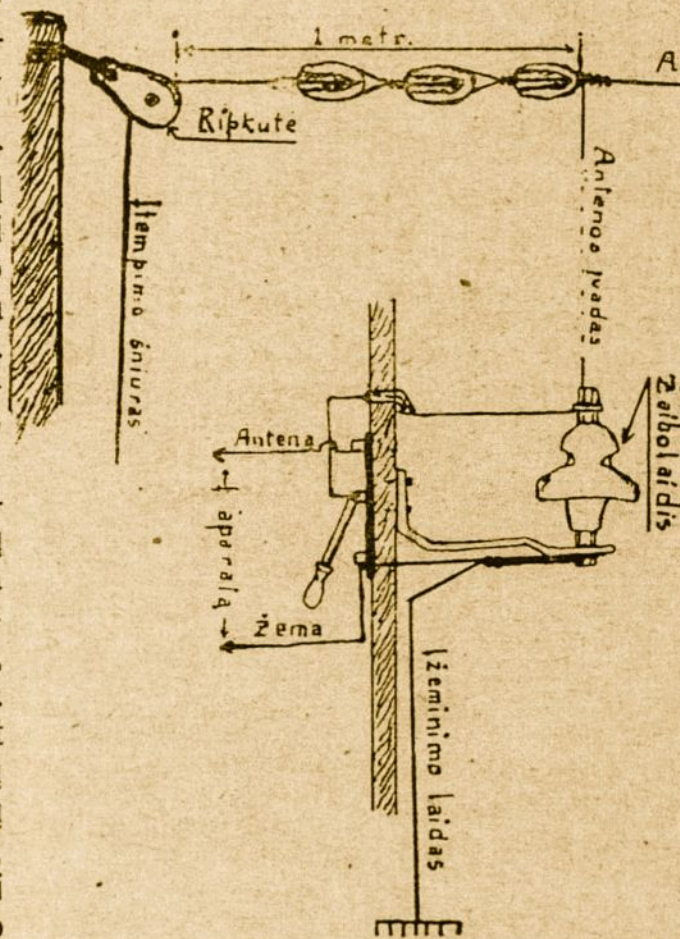
Antenos viela nuo stiebų privalo būti izoliuota (atskirta). Tam tikslui yra parceliniai izoliatoriai. Paėmus į rankas izoliatorių, reikia įsiziūrėti, kaip surišti jie. Per skylutes išverti virvutę ar vielą taip, kad sudužus izoliatoriui virvutės nepasileistų, bet susikabintų: kitaip iškelus anteną, gali plyšti ar sudužti izoliatorius ir antena atsidurs ant žemės.

Kiekvieną antenos galą reikia izoliuoti ne mažiau kaip trimis izoliatoriais, ir anteninės vielos nevesti arčiau prie stiebo per vieną metrą — tame tarpe turi būti izoliatoriai.

Prieš iškeliant anteną, reikia prilituoti įvadas. Įvadui geriausia tinka toji pat anteninė viela. Nuo antenos įvadas nuleidžiamas į priimtuvą tiesiausia kryptimi. Įžulnus

ypač antenos kryptimi nuleidimas sudaro žymių kliūčių priimti. Reikia stengtis, kad įvadas nuo antenos eitų statmeniu. Įvadas reikia prilituoti prie kurio nors antenos galo, bet kartais kai nepatogu, prijungimas daromas tiesiai prie antenos vidurio.

Įvadą įvedant pro langą, reikia taip pat gerai izoliuoti. Tam tikslui yra parceliniai vamzdeliai, kurie įstatomi į pragręžtą lango rėmą. Galima vietoj to paimti stiklinį vamzdelį ir pro jį įvesti. Tokiu atveju iš lauko pusės pravartu vamzdelis užlakuoti, kad neprilytų vandens. Dar galima vartoti ir pa-

prasta gerai guma izoliuota viela, kuri priveriama tarp rėmų.

Prie aukštos antenos reikalingas ir geras įžeminimas. Įžeminimas svarbu ne tik kad būtų gerai priimti, bet ir apsaugoti nuo perkūno.

Geram sujungimui su žeme reikia imti plataus paviršiaus metalinis kūnas. Paprastai vartojama cinkuota ar varinė skarda (blėka), kuria dengiami stogai. Jos dydis gali būti—50 cm. ilgio ir 30 cm. pločio. Prie tos skardos prilituojama (būtinai!) varinė viela ir įvedama į priėmimo kambarį. Viela reikia imti stora ir neizoliuota.

Skarda įkasama į žemę. Reikia surasti tokią žemę, kuri būna visada drėgna. Kur yra smėlio, ten reikia kasti kol pasiekiamas drėgnas žemės sluogsnis. Drėgmei pa-

laikyti galima į duobę tarp žemių įmaišyti paprastų medžio anglių.

Labai gerai jei netoli lango yra šulinys. Tada galima susuktą vielos kamuolėlį įleisti į vandenį, ir sujungimas bus tikrai geras. Toli tęsti vielą į šulinį neverta, nes susidaro daug įvairių blogybių. Įžeminimas geriausiai padaryti netoli lango.

Namuose, kur yra centralinis apšildymas ar vandens vamzdžiai, taip pat patogu, gerai prijungus prie vamzdžių, įžeminti.

Antenai sujungti su žeme yra perkūnsargio raktas. Jis susideda iš dviejų kontaktų sujungti. Prie raktų rankenos (vidurio) jungiamas antenos įvadas. Prie viršutinio kontakto jungiama viela, kuri eina į aparatą. Apatiniame kontakte jungiama žemės viela ir toji pat viela eina į aparatą. Kai aparatu norima naudotis, tada

rankena perjungiama į viršų, vadinasi, antena sujungiama su aparatu. Aparatu nesinaudojant rankena sujungiama su žemės kontaktu, vadinasi, antena sujungiama su žeme. Nesinaudojant aparatu antena visuomet turi būti sujungta su žeme.

Yra raktų, kurie turi atsarginę dalį kad užmiršus perjungti, pati elektros srovė nubėgtų į žemę, nesugadindama nei aparato nei nepakenkdama niekam kitam.

Paskutiniu laiku labai plačiai vartojama taip vadinamus žaibolaidžius, arba žaibolaidžio galveles. Jis pritvirtinamas prie sienos virš lango, per kurį eina įvadas. Prie viršutinės galvelės dalies prijungiama antena ir toji pat viela eina į priėmimo kambarį, o iš apačios prijungiama žemės laido viela.

Šie žaibolaidžiai yra tuo patogūs, kad jie stovi lauke. Mat, atsitikus perkūnui, jo elektrinė srovė gali tiesiai nueiti į žemę, visai nesiekdama kambario ir nesudarydama niekam pavojaus.

Padėka.

Visiems, sveikinusiems š. m. XI. 23 Utenos skautų-čių 9 metų gyvavimo sukaktuvių proga ir išreikšusiems daug linkėjimų ateičiai, p. mok. J. Žižiui, režisavusiam veikalą ir padėjusiam pastatyti vakarą (XI. 23.)

ir visiems, padėjusiems ruošti šventę — taria širdingiausia ačiū
Skautų-čių taryba.

Ryto sargyboj...

(Iš poezijos Palangos stovykloj).

Medinis rytas, saulė žvanga!
Laimingą smėlį daužo banga;
Perlai, briliantai jūrą braižo,
Zefiro pušys dangų raižo...

Aušra berybė jau žemę dengia,
Gėlelės šoka, paukšteliai žvengia,
Debesys šaukdami verčias per
[galvą —

Rodo man savo žavėtiną spalvą.
Paukštelių kvapas sidabrinis...
Ten akmuo guli purpurinis...
Mano svajonės, tos begalinės
Draikosi ore puikios, auksinės!..

Margis.

ŽAIDIMAI.

Nesąmonės.

(Žaidžia viena skiltis).

Skiltininkas pasakoja savo skautams kokią nors (iš anksto paruoštą) istoriją, į kurią įdeda daug klaidų ir nesąmonių. Pavyzdžiui, kalba apie geležinkelį Vytauto Didžiojo laikais arba apie Prancūzijos sostinę Prahą ir t. p. Skautai atidžiai klausos ir kiekvienas surašo ant popieruko jo pastebėtas klaidas ir nesąmones. Laimi tas, kas jų pastebėjo daugiausia.

Kirminų lenktynės.

Žaidėjai sustoja dviem lygiom skiltim vienas po kito. Stovįs kolonos priešakyje pasilenkęs atsiremia rankomis į savo kelius. Visi, kurie stovi užpakaly, pasilenkia pirmyn ir, įkišę galvas tarp pirmstovinčio kojų, rankomis pasiima už jo kojų kauliukų (kirkšnių). Draugininkui sušvilpus, skiltys bėga šioje padėtyje. Lenktynės baigias, kada paskutinis kokios skilties žaidėjas (kirmino uodega) pereina per iš anksto pažymėtą lenktynių galo liniją. Kirminui bėgant, jis neprivalėtų plyšti.

Nuverstas nuo sosto karalius.

(Žaidėjų skaičius neapribotas).

Reikalingi įrankiai: kibiras, nedidelis guminis sviedinys ir maždaug 50 cm. ilgio muštukas.

Reikia susitarti, kas pirmas bus „karalius“. Apverstas kibiras yra sostu. Karalius atsisėda ant jo, laikydamas rankoje muštuką. Kiti žaidėjai, tuo tarpu kai „karalius“ sviedinį atmušinėja muštuku, iš tam tikro nuotolio stengias pataikyti sviediniu į kibirą. Jei sviedinys pataiko į kibirą—karalius yra nuverstas nuo sosto ir tas, kuris pataikė atsisėda jo vietoje, ir t. t. Jei karalius pats nustoja lygsvaros ir krenta nuo „sosto“, karaliu tampa tas žaidėjas, kuris paskutinis sviedė sviedinį.

Plunksnelė lekia.

(Žaidžia viena skiltis).

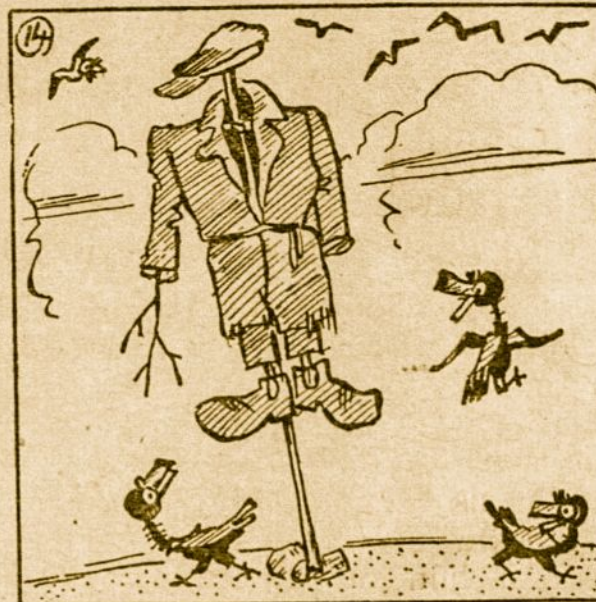
Žaidėjai yra susėdę ratu (labai suspaudę). Kas nors meta į viršų mažą pūko plunksnelę. Žaidėjai stengias neleisti plunksnei kristi. Kiekvienas stengias ją pavaryti kuo toliausia nuo savęs, pūsdamas į ją. Rankų vartoti negalima. Žaidėjas, ant kurio krenta plunksnelė, duoda fantą.

Apie skautą Jurgį Kilpą ir padaužą Mikę Švilpą.

Karikatūros ir žodžiai J. Martinaičio.

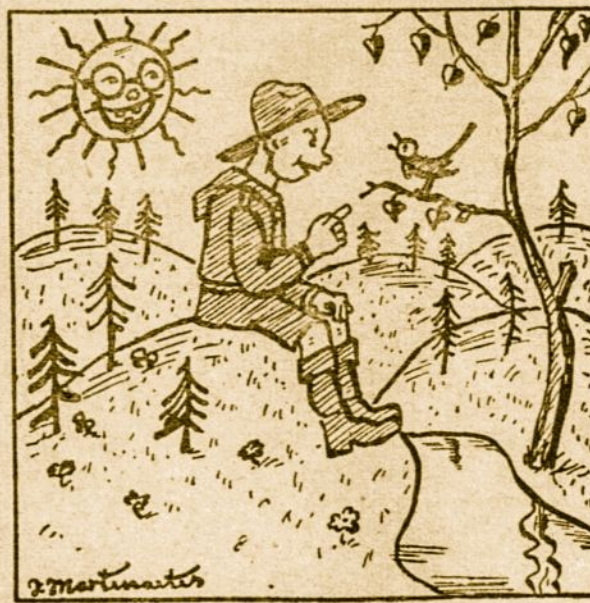
Še tau, Mike, skauto rūbus
Ir įsakymą gan skubų —
Man bematant persirenk
Ir drąsiai pas vadą ženkl!

O gi čia dabar ant karties
Kas per maumelis pakartas?
Ar tai Mikė, ar ne Mikė —
Sunku pasakyt iš sykio.

Štai mūs Mikė tikras skautas —
Aprėdytas ir nuplautas.
Viens-du-trys, viens-du-trys —
Žengia Mikė kaip karys.

Padangėmis saulė rieda,
Skautas Mikė linksmas gieda,
O lakštutė ta maža
Mikei pritaria gražiai.

Na, gana bus apie Miką —
Taip mes jį čia ir palikim.
Šioje vietoje kitą kartą
Bus nupieštas skautas Starta,
Kaip jis mažą žvirblį rado
Ir išgelbėjo nuo bado.

Stovykloje.

— Šiandien tur būt skautės pietus virė.
— Dėlko taip manai?
— Visuose valgiuose esama ilgų plaukų.

— Žinai, Juozai, aš galiu Tau pasakyti vištos amžių iš dantų!
— Bet juk višta neturi dantų!
— Taip, bet aš turiu.

Mokykloje.

— Vaikai, katras jūsų žinot kas buvo po tvano?

Vienas iš vaikų:—aš žinau.
— Tai pasakyk.
— Daug purvo.

Tai kantrumas.

Praeivis prie upės: — Ar nieko dar nesugavai?
Meškeriojas:—Tuo tarpu nieko.
— Ar senai čia meškerioji?
— Jau antrus metus.

Prie Kauno kiosko.

Skautas: Ar laikote „Skautų Aida“?
Pardavėjas: Ne. Mes jį paroduodame, bet laikyti neparduotą neturime progos.

SUK GALVĄ

Skyrių veda vyr. skilt. H. Rudzinskas.

Uždavinys Nr. 15.

Atsiuntė H. Valavičius iš Panevėžio.

Šarada.

Šiaip jau esu kalnas didelis labai
Ant manęs žiba traška sniegas ir ledai.
Jei mane kas nors per pus perkirstų,
Tas labai daug dalykų išgirstų —
Gautų žodžiu du tasai,
Kas mane kirto skersai.
Jei kas prie pirmo žodžio galo „S“ pridės—
Ne tik vištos — net ir vanagai pamatę
sudrebės.

Antras žodis—tai ypatingas daiktas toks,
Be kurio negali būti vežimas joks.
Jei vėl kas antrą žodį perpiautų,
Tai vėl du žodžiu nauju gautų.
Vienas veiks dievą egiptiečių senųjų,
Antras—mūsų dažną įvardį iš parodomųjų.
Tai galvokit ir mąstykit,
Kas čia yra pasakykit.

Užd. vertinamas 4 taškais.

Uždavinys Nr. 16.

Atsiuntė G. Lapėnas iš Kauno.

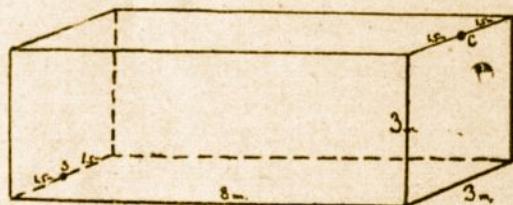
Kaip vadinasi šis žmogus?

Užd. vertinamas 2 tašk.

Uždavinys Nr. 17.

Atsiuntė V. Remišauskas iš Vilkaviškio.

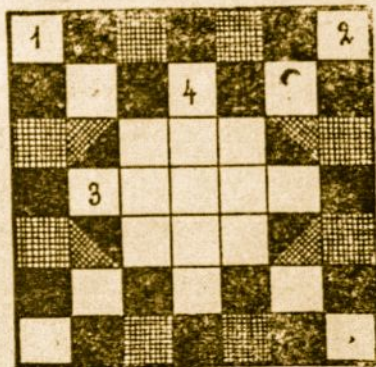

Kambary 8 metrų ilgio, 3 mtr. pločio ir 3 mtr. aukščio. Taške „S“ tupi skruzdėlė, taške „C“ yra gabaliukas cukraus. Skruzdėlė turi pasiekti cukrų trumpiausiu keliu. Parodyti tą kelią ir sužinoti jo ilgį. Atsakymus daryti būtinai su brėžinėliu tiksliai nurodant kelią raidėmis ar kaip kitaip.

Užd. vertinamas 5 tašk.

Uždavinys Nr. 18.

Atsiuntė B. Rutkauskas iš Raseinių.

1) Skaitant istrižaine—miestas, iš kurio kilo visos kalbos.

2) Skaitant istrižaine — did. Lietuvos kunigaikštis.

3) Iš kairės dešinėn—mergaitės vardas.

4) Iš viršaus apačion — Europos valstybės sostinė.

Užd. vertinamas 2 tašk.

Uždavinys Nr. 19.

Atsiuntė A. Vasiliauskas iš Belgijos.

Iš šių mažų juodų dalelių sudėti didžiojo žmogaus emblema.

Užd. vertinamas 4 tašk.

Uždavinys Nr. 20.

Atsiuntė H. Čerkesas iš Panevėžio.

Šarada.

Esu šviesus klajūnas
O moksle dangaus kūnas,
Mane pusiau perpiausi
Du svarbiu žodžiu gausi:
Jų pirmas veiksmas būtas,
Be antrojo blogas butas...
Prieš jį, jei vieną raidę pastatysi,
Kasdien dulkėtam paluby jį matysi.

Užd. vertinamas 2 tašk.

Uždavinys Nr. 21.

Atsiuntė J. Klimavičius iš Vilkaviškio. Šachmatų žirgo ėjimu perskaityti tai, kas uždavinių sprendėjams žinoma.

Užd. vertinamas 2 taškais.

N	A	L	U	H	I
V	S	E	R	A	A
K	R	S	S	A	Y
V	A	D	N	J	E
U	S	U	D	K	I
S	E	S	Z	K	Ė

Uždavinių sprendimai.

Uždavinys Nr. 10.

1) Katilas; 2) Atila; 3) Litas.

Uždavinys Nr. 11.

1	6	9	42	15	54	27	40	13
0	43	16	55	28	41	14	53	26
17	2	57	80	69	74	63	12	39
44	31	70	75	64	81	68	25	52
3	18	65	58	79	62	73	38	11
32	45	76	71	60	67	78	51	24
19	4	59	66	77	72	61	10	37
46	33	6	21	48	35	8	23	50
5	20	47	34	7	22	49	36	9

Štai kas jums suka galvas!

Vyr. skltn. H. Rudzinskas, „Suk galvą“ skyriaus redaktorius.

Skautas Kilpa blynus kepa
Mikei Švilpai seilės teka,
Tiktai valgyk, taip skanu.
Net žiūrėti malonu.

Atsakymų be pažymėto žirgo kelio neįskaiciau.

Uždavinys Nr. 12.

1) Sula; 2) Alus.

Uždavinys Nr. 13.

Skautas sąžiningai atlieka savo pareigas.

Uždavinys Nr. 14.

624	664	643
648	629	654
659	638	634

Už uždavinius Nr. Nr. 10—14 gavo:

21 tašk.: H. Valavičius (Panevėžys) ir V. Remišauskas.
20 tašk.: L. Žitkevičius (Biržai) ir A. Mensonas (Kėdainiai).
19 tašk.: V. Katilavičius (Kėdainiai) ir V. Skibniauskas (Šiauliai).
18 taškų: J. Mačiulis, A. Dičius, J. Vilčinskas, J. Klimavičius, V. Selonis, A. Šeškevičius, H. Čerkesas, J. Sviderskaitė, M. Levandauskaitė, V. Žukauskaitė, B. Trimirkaitė, V. Sviderskas, A. Baronas, S. Bylaitytė, A. Vasiliauskas, K. Rėklaitis, Iz. Juodišius, K. Grigaitis, E. Treigys, J. Naujokaitis, T. Savickas, J. Morkeliūnas, E. Praninskas, K. Butkus, J. Burbulevičius, A. Dirsė, B. Chaleckas, N. Šalna, S. Krasnickas, V. Žukauskas, V. Šukys ir M. Baniūnas, A. Skirius, A. Žiaušys, S. Bulota, B. Rimkūnas, A. Trojanauskas, V. Narutavičius, A. Milakinis, J. Valakas,

Dovanos.

Šiam sezonui už uždavinių sprendimus paskirtos šios dovanos:
Foto aparatas, kuprinės, skautiški peiliukai, diržai, kirvukai, „Skautų Aido“ komplektai ir daug įvairių knygų.

Uždavinius sprendžia visi: skautai ir neskautai.

Ko trokšta Tamstos širdis?

Sakysi: Laimės! — Štai ir laimė!

„Skautų Aidas“ 1931 m. eis reguliariai kas dvi savaitės. „Skautų Aidas“ yra pigiausias dviasavaitinis laikraštis.

Jis kaštuoja metams tik 6 litai, pusmetimui — 3 lit. 50 ct. Atskiro numerio kaina 30 centų.

Nemėtykite pinigų niekam, kada už visai mažus pinigus galite įsigyti geriausį Lietuvoje jaunuomenės laikraštį „Skautų Aidas“.

„Skautų Aidas“ tinka skaityti visiems: jaunuos ir senais, didelia ir mažais. „Skautų Aidas“ kas poms idomiusia. Tūkstančiai mokytojų ir moksleivių skaityja „Sk. Aidas“ bei jis poms yra tas naudžiausias laikraštis. „Sk. Aidas“ laiko pradžia mokyklai — cia jis yra geras mokytojų pagalbininkas ir malonus mokinių draugas. Jei tveai nori, kad ju namus lankytu „Sk. Aidas“, todėl jis užsiprenumeruoja j visiem poms.

Kas iki 1931 m. kovo mėn. 20 d. užsiprenumeruos metams „Skautų Aida“ — galės loterijos būdu išlošti:

I. „Skautų Aido“ redakcijos lėšomis, kad ir iš tolimos provincijos, atvykti į Kauną, apžiūrėti visas Kauno įžymenybes ir

paskraidyti moderniškiausiu orlaiviu.

2. Didelę gražią rašalinę.

3. Už 100 litų įvairių, pagal prenumeratoriaus norą, knygų arba gauti šią sumą grynais pinigais.

Rinkite prenumeratą — Didžiausios dovanos:

A. Surinkę ne mažiau kaip 20 prenumeratorių ir išsiuntę „Sk. Aido“ administracijai pinigų iki 1931 m. sausio 15 d. dalyvaus loterijoje šias dovanas laimėti.

1. Puikus ir tvirtas geros odos portfelis.

2. Žavėtinas Vilniaus vaizdų albumas, įrištas į gražius viršelius.

3. Naujintėlės 5 kuprinės.

B. Konkurse dalyvaus viskas „Skautų Aido“ prenumeratoriai iki 1931 m. kovo mėn. 20 d. išsiuntę pinigų gauti:

I-as: moderniškiausį pirmos rūšies patefoną su plokštelėmis.

II-as: geriausią fotografijos aparatą su visais priedais.

C. Konkurse gali dalyvauti ir kolektyvai (kelių amžių berniukai, sūnų ir draugų, klubai ir kt.). Tas kolektyvas, kuris surinks daugiausia prenumeratorių, bet ne mažiau kaip 300-ų, ir iki 1931 m. kovo mėn. 20 d. išsiuntę pinigų,

gaus brangią ir didelę sportišką palapinę.

D. Visu kitų „Sk. A.“ prenumeratorių rinketj, kurie surinks ne mažiau kaip 3-pret. ir iki 1931 m. kovo mėn. 20 d. prislys pinigų, fotografijos (jei jie jas įteiks) bus įdėti į loterijos „Sk. Aido“ skyrų, skirtą „Sk. Aido“ platinimui pagerbti.

PASTABOS. I. Cia visur kalbama apie metines prenumerasas. Dvi pusmetines prenumerasas pilygata vienai metinei. II. Prenumeratos, už kurias surisime visuame skyriuje (pav. A) gauta premija — nabejaskaitomos į skaitimus skyrius. III. Planintj ir prenumeratorj, paslaudes ir adresus „Sk. A.“ administracijai įrašyti piskiai ir išsiunt.

Platinkite „Skautų Aida“!

Vienintelė proga, kada jūs galite mažai dirbdami labai daug uždirbti. Todėl dirbti apsimoka.